

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 656

DE DIEFSTAL IN DRURY MAISONS

20 CENT

Ik ben blij dat ik u heb kunnen laten zien wat 'n laffe schandelijke kerel hij is.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE DIEFSTAL IN DRURY MANSIONS.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

De parelen van Mevrouw Constance Hirlap.

Raffles en Brand waren, in gezelschap van den trouwen chauffeur Henderson, sedert een week ongeveer teruggekeerd, van een langdurigen tocht door noordelijk Canada, waar zij een gedeelte van den winter hadden doorgebracht met de jacht op het hermelijn, de zilvervos en andere pelsdieren.

Het seizoen in Londen had zijn hoogtepunt bereikt, en het duurde slechts weinige dagen of Brand moest reeds talrijke uitnodigingen beantwoorden, gericht aan het adres van lord William Aberdeen, onder welken titel de Groote Onbekende nog steeds in de Engelse hoofdstad zijn geheimzinnige daden bedreef.

Lord Aberdeen was vice-voorzitter van de Windsor Club, en het kon dus onmogelijk lang een geheim blijven, dat hij weder te Londen was teruggekeerd.

Raffles 656

En nu zaten zij, vroeg in den avond van een fel kouden Decemberdag in de groote conversatiezaal van de zooeven genoemde Club, die haar gebouw in de Oxford Street heeft.

Vele leden waren aanwezig, en de stamgasten zaten op hunne gewone plaatsjes bij den haard, een reusachtig, ouderwetsch, monumentaal gevaarte, dat nog altijd met houtblokken gestookt werd, alle electriciteit ten spijt, aan de groote leestafel, of aan kleine, afzonderlijke tafeltjes, die langs de wanden stonden geschaard. Sommigen hadden in de club gedineerd, en nu sprak men langzaam, op een gedempten toon over belangrijke, en ook over onbelangrijke zaken.

En toen sprak een van de leden het woord, dat de aanleiding zou worden tot een nieuw

zonderling avontuur van den Gentleman-Inbreker. Hij zeide:

„Aha — het echtpaar Hirlap schijnt toch weder terug te zijn gekeerd van zijn reis naar Egypte!”

„Ik dacht dat zij er den geheelen winter zouden blijven!” merkte Brand tamelijk lusteloos op.

„Dat was ook het oorspronkelijk voorneemen, maar Caïro is tamelijk duur, tenminste voor mannen die een vrouw hebben zooals Constance Hirlap,” hernam Phillip Brown, de man die het eerst gesproken had.

„Hij is immers schatrijk?” vroeg Raffles, voor het eerst opziende van zijn eigen dagblad.

„Dat zegt men tenminste! Ik heb echter al een paar maanden geleden op de beurs hooren fluisteren, dat het met zijn ondernemingen niet al te goed gaat!”

„Hij had ook maar liever in Hongarije moeten blijven!” bromde een oud heertje met sneeuw wit haar en een gouden monocle. „Wat hebben wij hier met al die windmakers van doen?”

„Wel, zij laten het geld rollen!” merkte Raffles kalm op.

„En zij brengen hier hun beeldschone vrouwen!” voegde Brown er met een kort lachje aan toe.

„Is zij werkelijk zoo mooi, Constance Hirlap?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Buitengewoon! Ook zij is een Hongaarsche — en als die mooi zijn, dan zijn zij ook oogverblindend!” riep Philip Brown vol geestdrift uit. „Kent je haar dan niet, Brand!”

„Voor zoover ik weet heb ik haar nooit gezien!” antwoordde Brand, na even te hebben nagedacht, „maar ik geloof dat Lord Aberdeen — — —”

„Neen, ik ken haar niet!” zeide Raffles bedaard.

„Maar ik meende toch...” begon Brand, maar hij hield plotseling op, toen hij den punt van Raffles' schoen vrij onzacht tegen zijn enkel voelde stooten, niet bij ongeluk, maar klaarblijkelijk met opzet.

Hij keek Raffles onwillekeurig aan, maar deze had het zelfde strakke, een weinig geblaseerde gezicht, dat hij steeds rondroeg, wanneer hij in deze uitgestrekt conversatiezaal zijn rol speelde.

„Dan heb ik mij vergist!” mompelde de jongeman, en hij vroeg zichzelf verbaasd af, waarom Raffles zijn kennismaking met de schoone Hongaarsche wilde verloochenen.

Want dat Raffles een jaar geleden op een bal ten huize van den Minister van Buitenslandsche Zaken aan haar was voorgesteld, dat wist Brand zeker. Raffles had toen nog gesproken over haar vreemde schoonheid, haar glanzende oogen, haar rijzige gestalte, — met dezelfde geestdrift waarmede hij zou spreken over een mooi renpaard.

Het was echter duidelijk dat Raffles voor het oogenblik dit feit wilde verduisteren — en Brand was te goed afgericht om niet te weten, dat hij nu niet over dit onderwerp moest voortgaan.

En Raffles vervolgde nu met zijn afgemeten stem:

„Ik lees hier dat zij onderweg nog eenige juweelen heeft gekocht. Is zij een liefhebster?”

„Maar weet gij dat dan niet mylord?” riep Brown verwonderd uit. „Het is in geheel Londen bekend. Zij had reeds verleden jaar een zeer kostbare verzameling en omstreeks vier maanden geleden schonk haar echtgenoot er haar nog een parelen collier bij, waarvoor hij in de Rue de la Paix te Parijs 2 millioen francs moet hebben neergeteld, — dat is nog een aardig bedrag zelfs wanneer men bedenkt dat de franc destijds omstreeks twee pence waard was!”

„Ja, van dat collier lees ik hier ook iets,” vervolgde Raffles, vrij onverschillig. „Nu, wij zullen het wel spoedig te zien krijgen, want naar verluidt, zal zij het over drie dagen dragen, tijdens de eerste soirée die het echtpaar na zijn terugkomst te Londen geeft.”

„Ik heb een uitnodiging!” riep Philip Brown trots uit.

„Dat is zeker wel een gelukwensch waard!” meende Raffles, terwijl hij een lichten geeuw achter zijn hand verborg. „Wij zullen dan wel uit uw mond vernemen, of de parelen werkelijk zoo schoon zijn als de Daily Mail verzekert.”

„Zij mag wel oppassen!” gromde het witte oude heertje.

„Oppassen — waarvoor?” vroeg Raffles verbaasd.

„Natuurlijk moet zij er voor oppassen, dat het collier niet gestolen wordt!” antwoordde de oude heer ongeduldig. „Men hoort tegenwoordig van niets anders dan brutale beroovingen en al is Londen gelukkig nog steeds geen New-York — wij zijn hier toch al aardig op weg!”

„Haar man zal wel goed op haar passen!” meende Raffles schouderophalend.

„Of — haar vriend!” zeide Brown met een verstolen lachje. „Ik wil de zegsman niet zijn, maar men verzekert toch dat de schoone Hongaarsche — —”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brown,” begon Raffles hooghartig, „maar tot mijn spijt moet ik er u in mijn hoedanigheid van vice-president opmerkzaam op maken, dat men in deze zaal niet pleegt te spreken over „ondits.”

De jongeman kreeg een kleur, maar hij sprak geen woord tegen, want hij wist zeer wel, hoe streng er hier in deze deftige club op gelet werd, dat er niets ten nadeele van den medemensch werd gezegd, dat niet met bewijzen te staven was.

Maar Raffles had Brand reeds een onmerkbaaren wenk gegeven, en de beide vrienden stonden op, en begaven zich langzaam naar de aangrenzende billardzaal, waar zich op dat oogenblik een achttal heeren met het edele spel van het groene laken vermaakten.

Raffles bleef even toezien, terwijl Brand aandachtig zijn gelaat bestudeerde, en zeide toen zacht:

„Ga eens even met mij mede naar mijn particuliere kamer. Ik heb een paar woorden met je te spreken.”

Brand wierp een zwijgenden blik naar het plafond, en onderdrukte een diepe zucht.

Het was alsof een voorgevoel hem zeide dat het reeds weder gedaan was met de dagen van kalmte en rust, die hij hier had genoten na zijn terugkeer uit de ijzige poolstreken.

Zonder iets te zeggen volgde hij Raffles, door de billardkamer en over den breeden gang naar een fraai gemeubeld vertrek, hetwelk den vice-president ten dienste stond, indien hij ongestoord een van zijn vrienden wilde ontvangen.

Raffles sloot aanstonds de deur, trok er het dikke fluweelen gordijn voor, na den schakelaar van het elektrische licht te hebben omgedraaid, voerde Brand naar een gemakkelijken stoel, duwde hem erin, strekte zelf zijn lang, lenig lichaam uit, in een lederen leunstoel, en begon toen glimlachend:

„Wel Brand — hoe bevalt Londen je nu, vergeleken met de sneeuwvlakten van Alaska!”

„O, het is hier bepaald drukker!” antwoordde Brand.

„Je hebt gelijk, Brand, de Oxford Street is wel wat levendiger. En de menschen?”

„O, die ontloopen elkander niet veel!” gaf Brand ten antwoord. „Alleen is de schurkerij

daarginds wat meer openbaar, en treedt zij duidelijker aan den dag, dat is het eenige verschil. Waarom vraag je me dat?”

„Och, het is maar een soort van inleiding! Ook ik zou gaarne een vergelijking maken! Ik geloof bijvoorbeeld dat de roof van een parelsnoer hier te Londen minder bezwaarlijk is dan een gevecht tegen gouddelvers, aan de oevers van de Joekon!”

„Dat hangt geheel van de omstandigheden af!” zeide Brand. „Ik begrijp natuurlijk zeer goed waar je heen wil. Het zijn de parelen van die mooie Hongaarsche die je hebben aangetrokken. Daarom ontkende je natuurlijk dat je haar ooit gezien had!”

„Ja. Dat leek mij verstandiger, met het oog op ... latere plannen.”

„Maar ze zal zich jou nog wel herinneren!”

„Dat komt er minder op aan — de hoofzaak is, dat ik niet laat blijken haar te kennen. Ik heb gelezen dat zij weder in hetzelfde huis zijn getrokken, dat zij bewoonden voor hun reis naar Caïro.”

„Ja, Drury Mansions, niet ver van Pall Mall. Het is een prachtig oud huis, dat zij geheel bewonen.”

„Ik weet het, en ik ken het. En laat ik je maar zeggen dat dat huis veel te duur voor hen is.”

„Veel te duur?” hernam Brand verwonderd. „Hoezoo? Hirlap is toch schatrijk?”

„Slechts in schijn, mijn waarde! Hij heeft buitengewoon onvoordeelig gespeculeerd in den laatsten tijd — maar dat is slechts aan ingewijden bekend.”

„En behoor jij daartoe?” vroeg Brand spottend.

„Dat niet — maar een van die ingewijden heeft mij de zaak medegedeeld, en ik heb alle reden, om het woord van dien man volkomen te vertrouwen. Hij behoort tot de weinigen die weten wat dankbaarheid is — en ik heb hem eens een dienst kunnen bewijzen, dien een fatsoenlijk man nooit vergeet. Hoe het dan ook zij — het staat vast dat Hirlap veel geld heeft verloren gedurende het laatste jaar.”

„Maar — dat parelen halssnoer?”

„Dat vind ik juist zeer brutaal van hem! Misschien deed hij het, om den financiers zand in de oogen te strooien, zooals dat wel eens meer geschiedt. Die Hirlap is een zeer merkwaardige figuur, die mij herinnert aan Maquard, de hoofdpersoon uit het tweede boek van Zola's beroemde serie — het „Fortuin der Roeson Macquard's”. Die Parijsche, sluwe zakenman, opklimmend van een simpel

gemeente-ambtenaartje tot multi-millionnair, gooide ook juist dan met de duizenden om zich heen, als hij soms geen tien franc in zijn geldkist had — alleen om zijn crediet te handhaven! Ik herhaal, dat het huis te groot is, veel te duur, en te weelderig ingericht voor een man in de positie van Hirlap!”

„Maar dan moet hij gaan bezuinigen!” riep Brand uit.

„Ha ha! Ga dat eens zeggen aan een man met een vrouw als Constance! Neen, daaraan zal hij zeker niet denken.”

„Maar als hij geld verloren heeft — hoe kwam hij dan aan het bedrag voor dat collier?”

„O, een paar millioen franc kon een man in zijn omstandigheden nog wel vinden. Ik neem natuurlijk aan dat het betaald is.”

„En nu je plannen?”

„Die zijn in een paar woorden deze — ik zou gaarne dat parelen collier bezitten! Ik heb er vroeger eens een korte beschrijving van gelezen, en ik weet dat het meer waard is dan twee millioen franc.”

„Maar je zult geen gelegenheid hebben om je toebereidselen te maken! Overmorgen is de soirée!”

„Dat is inderdaad zeer kort, en ik zal je dan ook moeten verzoeken Brand, voor een paar uitnodigingen te zorgen. Ik geloof dat ik dat wel aan jou zal kunnen overlaten. Ik heb dan gelegenheid, het huis nogmaals grondig te bestudeeren, er de gewoonten van te leeren kennen, — en wie weet zijn de omstandigheden zoo gunstig, dat ik kans zie, reeds dien avond dat kostbare sieraad van eigenaar te doen veranderen.”

Brand zuchtte nogmaals, troostte zich met een versche sigaret, en zeide, na een paar haaltjes:

„Tegenstreven helpt mij natuurlijk niet — ik beloof je dat ik mijn best zal doen! Maar het wordt een gevaarlijke zaak, — als mijn voorgevoelens mij niet bedriegen! En willen wij nu een partij billard maken?”

„Dat is een uitmuntend denkbeeld! Onder-tusschen kan ik dan eens nadenken over mijn veldtochtsplannen!”

En Raffles en Brand speelden hun partij, waarbij zooals gewoonlijk door de brekebeenen met groote aandacht werd toegekeken, zij begaven zich vroeg ter ruste, en den volgende dag slaagde Brand er zonder al te veel moeite in, een uitnodiging voor Lord William Aberdeen te verkrijgen, en voor zijn secretaris Charles Brand.

Het bleek dat er ongeveer tachtig gasten uitgenoodigd waren, en men zou dansen, een paar uitnemende zangers waren geëngageerd, er zou een beroemd goochelaar optreden, en de intimies, ten getale van een twintigtal, Lord Aberdeen was daar niet bij — zouden blijven soupeeren.

En op den avond van de soirée trokken de beide vrienden naar het prachtige, oude huis, dat van den kelder tot den zolder verlicht scheen te zijn, en waar nog voortdurend prachtige, glanzende limousines en coupé's voorreden, ofschoon het reeds tamelijk laat was.

Die laatkomers waren dan ook waarschijnlijk degenen, die aan het souper genoodigd waren.

Toen de deur geopend werd door een huisknecht, zag Raffles tot zijn groote verbazing een kolossale politie-agent in de vestibule staan, met zijn handen op zijn rug. Hij keek van den agent naar den huisknecht, zag dat die zeer bleek was, en vroeg:

„Wat is er? Wat is hier gebeurd? Je kunt het mij zeggen, man — ik behoor tot de gasten — hier is mijn kaartje, ik ben Lord William Aberdeen. Er is toch niemand dood? Een plotseling ongeval?”

„Neen mylord,” antwoordde de huisknecht met een trillende stem. „Het is gelukkig geen sterfgeval, maar het is toch ook heel erg. Zooeven heeft mevrouw Hirlap ontdekt, dat haar prachtig parelen halssnoer gestolen is!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Raffles maakt gevolgtrekkingen.

Heel even fronsten zich de wenkbrauwen van Raffles, want de tijding klonk hem al zeer onaangenaam in de ooren, en toen zeide hij:

„Hoe is dat mogelijk man? Mevrouw zal het sieraad toch wel den geheelen avond gedragen hebben?”

„Dat deed zij juist niet, mylord! Mijnheer was een weinig bevreesd — u begrijpt wel — zooveel gasten in huis, en eenige hulpbedienden — en hij verzocht haar, nog wat te wachten, en dan alleen maar het parelsnoer te toonen.”

„En mevrouw ontdekte de diefstal — —?”

„Wel, geen kwartier geleden, toen zij naar haar boudoir ging, en de muurkast opende, waar het collier bewaard werd, in een fraai bewerkt stalen kistje! Maar vergeef mij, mylord — ik weet niet of gij wilt binnentreden of weder heengaan! De agent zal daar tegen wel geen bezwaar hebben?”

„Volstrekt niet!” antwoordde de man der wet glimlachend. „Want ik heb immers de heeren zien binnentreden!”

En op een verwonderde uitroep van Brand vervolgde hij:

„Mijnheer Hirlap heeft natuurlijk dadelijk de politie opgebeld, er is een inspecteur met drie mannen boven, en niemand mag voorloopig het huis uit!”

„Dat spreekt vanzelf!” zeide Raffles bejaard. „Men zal de dames en heeren willen fouilleeren. Ik moet echter reeds nu zeggen, dat ik niet goed begrijp, hoe een van de gasten er dan in had kunnen slagen, tijdens het feest, den diefstal te plegen. Ik ben zeer nieuwsgierig — hier zijn onze jassen, vriend, — wij willen toch nog even naar boven gaan, met de wetenschap dat deze brave agent ons ongemoeid weder zal laten vertrekken!”

Raffles voelde hoe de handen beefden die de zware pelsen aannamen, en hij vroeg:

„De hulpbedienden mogen natuurlijk ook niet vertrekken?”

„Heel zeker niet mylord — en toch — zijn

zij allen van een voortreffelijk adres — zij hadden de beste getuigen!”

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op want hij wist maar al te goed wat men in vele gevallen van die getuigschriften te denken had.

Er heerschte in het groote huis een vreemde stilte, toen de beide mannen naast elkaar de prachtige trap bestegen, van Cararisch marmar, met vergulde leuning, die naar de eerste verdieping voerde.

Halverwege zeide Raffles op zachten toon:

„Dat is een leelijke tegenslag, Brand, en ik neem het den man die mij dat geleverd heeft, zeer kwalijk! Ofschoon — eerlijke concurrentie vrees ik niet, en ik gun ieder het zijne, al is het dan waar, dat negen en negentig procent van alle dieven door andere beweegredenen worden geleid dan ik! Maar daar zijn de deuren van de feestzaal als ik mij niet vergis! Stilte des grafs!”

„Ja, het is hier op het oogenblik zoo vrolijk als op een kerkhof! Maar dat is ook niet te verwonderen! Een collier van twee miljoen franc. En daar staat nog een agent, als ik mij niet vergis!”

Inderdaad, voor de breede, gesloten vleugeldeuren stond een tweede agent op post, met een barsch gezicht, die aanvankelijk bepaald weigerde, de beide gasten binnen te laten, en pas bezweek voor het logisch argument van Raffles, dat zij toch zeker niet zouden verlangen binnen te worden gelaten, om daar misschien te worden gefouilleerd, als zij zelve de daders van den diefstal waren!

En nu stonden zij daar aan het begin van een schitterend verlichte zaal, die in een paleis niet zou hebben misstaan, maar die wel wat geleek op een zaal van het slot van de Schoone Slaapster.

Alle stoelen waren bezet door onbeweeglijke dames, en even onbeweeglijk leunden de heeren tegen den wand, tegen de lambriseering van de hooge estrade, waar het orkestje

zat, tegen de vleugelpiano, en in enkele gevallen leunden zij in het geheel niet. Het fouilleeren scheen in vollen gang te zijn.

De zaal had een klein zijvertrek, met een anderen uitgang op de gang, en daarheen werden twee aan twee de gasten gevoerd, telkens twee mannetjes of twee wijfjes, die daar aan den lijve onderzocht werden, hetzij door twee agenten, hetzij door een in allerijl ontboden vrouwelijke detective, die uitteraard al heel weinig tijd noodig had om de paar flardjes zijde te doorzoeken, waarmede de huidige soirébezoekster zich behangt.

De heeren namen wat meer tijd in beslag, en niet allen waren even geduldig. Sommigen vloekten op een wijze, die men van deffige gasten niet zou hebben verwacht, maar of zij vloekten of zich onderwierpen — onderzocht werden zij allen, en dat zeer nauwkeurig, en pas daarna mochten zij vertrekken, en moesten dan onmiddellijk het huis verlaten.

Niet ver van de estrade stond het echtpaar Hirlap. De man en vrouw gaven elkander niet veel in bleekheid toe, maar de vrouw was nog altijd van een bedwelmende schoonheid, met haar nachtzwarte oogen, haar ravenzwart, glanzend haar, haar olijfkleurig, ovaal gelaat, en de kleine, als parelen glanzende tanden, tusschen de volle, roode lippen.

Hirlap was wel een hoofd kleiner dan zijn vrouw, vierkant, fors gebouwd, met een aankomend buikje, en een dichten, gitzwarten knevel, onder een eenigszin gekromden neus.

Hij trok voortdurend zenuwachtig aan de knevelpunten en wisselde nu en dan op fluisterenden toon een paar woorden met zijn vrouw, die nauwelijks naar het scheen te luisteren.

Zij speelde zenuwachtig met haar waaier, en liet haar zwarte oogen in het rond gaan alsof zij al die dames daar een voor een verdacht, die daar nu als steenen beelden langs de wanden zaten.

Bedienden waren er in het vertrek niet te zien.

Degenen die er waren, had men zeker het eerst gefouilleerd.

Een paar oude, zeer deffige dames, met uiterst korte rokjes stonden op het punt, in zwijm te vallen.

De musici, vier in getal, zaten met uitgestreken gezichten op hunne stoelen achter de palmen, en keken nu en dan op hun horloge, want na deze soiré moesten zij er nog een afhandelen, die pas om een uur in den nacht zou beginnen, en dit ellendige voorval zou

misschien een streep door hun rekening halen.

Brand en Raffles gingen langzaam door de zaal, en hier en daar werden zij nieuwsgierig achterna gezien.

Zes of acht van de genoodigden kenden Lord Aberdeen, en het was duidelijk dat ook de gastvrouw zich zijner herinnerde.

Zij hief een lustelooze hand naar hem op, toen hij op haar toetrad, en diep voor haar boog, en zeide:

„U heeft natuurlijk reeds van het geval gehoord, mylord?”

„Aan de voordeur, mevrouw!” antwoordde Raffles. „Het is een zeer treurige zaak, en ik achtte mij verplicht, nadere berichten te gaan inwinnen, en de hoop uit te spreken, dat het kostbare snoer weder aan den dag zal worden gebracht. Sta mij toe dat ik u mijnen secretaris, mijnheer Charles Brand voorstel.”

De schoone vrouw neeg licht en tamelijk onverschillig het hoofd, en Brand zag, niet zonder innerlijke boosheid, dat zij den secretaris niet hooger stelde dan haar satijnen balschoentjes.

Hij liet zijn bliken eens in het rond gaan, en zag Andrew Birkenhead een eind verder tegen de vleugelpiano leunen.

Het was een lange, knappe jongen, breed geschouderd, iemand die veel aan sport deed naar het scheen, met een langwerpige, een weinig gebruid gelaat, waarin twee amandelvormige oogen glansden. Het gelaat was mooi — maar aantrekkelijk had Brand het nooit gevonden. Er lag een uitdrukking op die hem volstrekt niet beviel, grenzelooze hoogmoed, zelfzucht, cynische spot.

Men zeide dat hij rijk was, en dat hij later nog meer te wachten zou hebben, als zijn vader stierf. Hij was jonggezel en bewoonde een zeer fraai ingericht appartement op de eerste verdieping van een groot huis, aan de King Albert Lane.

Hij speelde op dit oogenblik verveeld met een dun gouden potloodje, dat hij uit zijn zak had gehaald, en had nu en dan moeite, een geeuw te onderdrukken.

Raffles had zich intusschen tot den heer des huizes gewend, en zeide ook tot hem eenige woorden van sympathie.

Hirlap scheen hem tamelijk ongeduldig aan te hooren, beet zich op de lippen, en zeide tenslotte:

„Als de politie haar plicht doet, mylord, dan zal zij mijn vrouw weer in het bezit van haar parelen stellen! Het is te dwaas, dat die

zoo maar eensklaps verdwenen zouden zijn."

„Eensklaps, zegt gij?" zeide Raffles, met een blik op de schoone vrouw die aan een groote ontroering ten prooi scheen te zijn. „Mag ik vragen wanneer mevrouw de parelen voor het laatst gezien heeft?"

„Om negen uur in den avond, mylord!" antwoordde zij haastig.

„En om tien uur waren zij verdwenen?" zeide Raffles op levendigen toon. „Ja, dat is zeker een merkwaardig geval! Dan moet het natuurlijk gedaan zijn door iemand die de inrichting van het huis uitmuntend kent — en die, als ik het zoo mag zeggen, deskundig is! Het is niet zoo gemakkelijk binnen een uur tijds een slot van een kast, en vervolgens dat van een stalen kistje te forceeren."

„Er is niets geforceerd, mylord! De kastdeur zoowel als het kistje zijn met een sleutel geopend."

„Zoo waarlijk!" hernam Raffles langzaam. „Dat maakt de zaak niet duidelijker! Hoe kwam de dief aan die sleutels? Gij hebt ze natuurlijk niet bij u gedragen?"

„Natuurlijk niet mylord!" antwoordde Constance, een weinig ongeduldig. „Hebt gij ooit gehoord dat een vrouw sleutels draagt, als zij in haar avondtoilet is gekleed?"

„Dat is waar — dat zou bezwaarlijk gaan, tenzij zij ze aan een koordje om den hals droeg!" zeide Raffles met een lichten glimlach.

„Nu, dan heeft de dief ze natuurlijk weggenomen, mylord — de sleutels bleken, toen wij het gingen onderzoeken nog altijd te liggen, op de plek waar zij zich steeds bevinden — in de kleine brandkast van mijn man, die in zijn particuliere werkkamer staat. Die kast was dicht, mijn man had er de sleutels van in zijn zak — en zoo moeten dus de deur zoowel als het kistje met nagemaakte sleutels geopend zijn."

Het bleef een oogenblik stil, en toen scheen Raffles het er voor te houden, dat het onderwerp was uitgeput, want hij ging op een lichten toon tot iets anders over, nam met een buiging weder afscheid, want de inspecteur was zoeven binnengetreden, en liep haastig op het echtpaar Hirlap toe.

Intusschen vorderde het onderzoek voortdurend, het aantal gasten dunde, en er waren er nu nog maar tien in de zaal — en nog altijd was er niets gevonden van het kostbare parelsnoer, dat uit drie rijen bestond, ieder van omstreeks een meter lengte.

Telkens ging de zijdeur open, twee gasten verdwenen, de deur ging weer dicht, en de

stilte viel in de groote zaal, die nu een doodschen indruk maakte, nu allen daar zoo onbewegelijk zaten, de muziek zweeg, en met alleen nu en dan een paar woorden op fluisterenden toon gesproken.

Raffles en Brand hadden zich naar een afgezonderd hoekje van de zaal begeven, en toen zij daar waren, en geen vrees behoeften te koesteren, dat zij beluisterd zouden worden, vroeg Brand verbaasd.

„Begrijp jij er iets van?"

„Het is zeker een vreemde kwestie!" antwoordde Raffles peinzend. „Het zou dan natuurlijk gedaan moeten zijn door een van de vaste bedienden — want ik kan mij volstrekt niet voorstellen, hoe een van de gasten, hoe knap hij dan ook mag zijn, de gelegenheid zou hebben gevonden, die sleutels na te maken, die volgens het zeggen van Constance Hirlap, steeds in de brandkast van haar man liggen. Nu, de politie zal het misschien van nacht wel uitmaken."

„Daar ziet het anders niet naar uit, Edward! Zie maar, nu zitten er nog twee heeren — en ik zou eerder aannemen dat ik het zelf gedaan had, dan die beide oude mannetjes met hun schaapachtige gezichten!"

Inderdaad zaten er, vlak naast elkaar, als een hedendaagsche Siameesche tweeling, twee zeer kleine, oude heertjes, die sprekend op elkander geleken, die samen nog een half dozijn haren hadden, die ieder een monocle in het linkeroog hielden geklemd, en die daar, met de magere, witte handjes, op de spitse knieën gesteund, heel achter op hun stoel zaten, zoodat hun gelakte schoenen den vloer niet raakten, en die eruit zagen als twee parkietjes op een en hetzelfde stokje.

Zij bibberden van zenuwachtigheid, en wierpen angstige blikken in de richting van de deur, alsof er iets te vreezen kon zijn voor die tweelingen die gezamenlijk een der grootste firma's in katoenen goederen dreven. Zij waren zeventig jaar, zij waren verscheidene maal millionnair, zij waren lid van het Lagerhuis, soms tegelijk, en soms om beurten — neen, dat waren zeker geen pareldieven.

Als laatsten wipten zij tegelijk van hun stoelen, en trippelden achter elkander weg, juist als twee kleine muizen, die haastig hun hol opzoeken.

Het volgende oogenblik waren zij verdwenen.

En nu waren er geen andere personen meer in de zaal als het echtpaar Hirlap, An-

drew Birkenhead, Raffles en Brand, en de inspecteur van politie.

„Moet ik ook gefouilleerd worden?” vroeg Birkenhead op een spottenden toon.

De echtgenoot wierp hem een duisteren blik toe, en zeide toen kortaf:

„Ik kan niet inzien, waarom jij een uitzondering zou moeten maken Birkenhead. Beteren en ouderen dan jij hebben zich moeten onderwerpen.”

Constance wierp haren man een fellen blik toe, en wendde zich toen schouderophalend af.

En de inspecteur zeide rustig:

„Het spreekt vanzelf, mijnheer, dat er niet de minste aanleiding voor mij bestaat, voor u een uitzondering te maken.”

„En die beide heeren?” vroeg Birkenhead, met een hoofdknik in de richting van Raffles en Brand.

„Die zijn, naar mijn mannen mij mededeelden, binnengekomen nadat de diefstal ontdekt was, mijnheer!” antwoordde de inspecteur koeltjes. „Wees zoo goed, en begeef u naar de aangrenzende kamer.”

Birkenhead haalde zijn schouders op, boog hoffelijk voor zijn gastvrouw, kuste haar de hand, stak Hirlap twee vingers toe, en liep toen met opgericht hoofd naar de deur, waarachter hij verdween.

„Hij zal toch niet...?” begon Brand op fluisterenden toon.

„Dat komt mij niet waarschijnlijk voor, Brand! Hij is rijk, — en als hij dat parelsnoer had willen hebben, zou hij het op een andere wijze wel machtig hebben kunnen worden! Ik geloof dat die vrouw op zijn eerste vraag bereid zou zijn, hem naar het einde van de wereld te volgen! Ik heb den blik gezien, waarmee zij hem nakeek.”

„Maar wie is dan de dief?” hernam Brand op een toon van de grootste verbazing. „Alle gasten zijn nu gefouilleerd.”

„Heel zeker een van de bedienden, Brand. Die alleen kunnen in staat worden geacht, zich op een sluwe wijze in het bezit te stellen van de sleutels, teneinde ze na te maken. Het is zeker een heel zware slag voor Hirlap, in zijn omstandigheden! En laten wij nu maar heengaan — zij zullen onze aanwezigheid wel weinig op prijs stellen!”

Een oogenblik daarna namen zij met een paar goed gekozen woorden afscheid van het zwaarbeproefde echtpaar, en niemand verzette zich tegen hun heengaan.

Zij reden weder naar het huis in de Cromwell Road terug, begaven zich ter ruste, en toen Brand den volgenden morgen de ontbijtkamer binnentrad, vond hij daar Raffles reeds gezeten aan de tafel, met een nummer van de Daily Mail in zijn hand, en een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat.

„Goeden morgen, Edward! Zeker iets merkwaardigs gelezen?”

„Hoezoo? Verraadt mijn gezicht dat? Nu, het is in elk geval wel bijzonder!”

„Het betreft zeker den zaak van den diefstal in Drury Mansions?”

„Ja!”

„Is de dief gevonden? Was het werkelijk een van de bedienden?”

„Dat weet ik niet — want men heeft bij geen van die lieden ook maar een spoor van de juweelen gevonden, ofschoon hun kamers, voor zoover zij binnenshuis wonen, met de grootste zorgvuldigheid zijn doorzocht. Men heeft zelfs den vloer opengebroken!”

„Dat is zonderling!” riep Brand uit. „En de Hirlaps zullen misschien dien slag niet te boven komen!”

„Dat geloof ik toch wel!” kwam Raffles langzaam. „Want je moet weten — het blijkt mij uit dit bericht, dat mijnheer Yan Hirlap het parelsnoer van zijn vrouw voor de volle waarde verzekerd had!”

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraale lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

Wie stal de parelen?

Brand was tegenover Raffles gaan zitten, en herhaalde verwonderd:

„Waren ze verzekerd?”

„Ja, en zooals ik zeg voor het volle bedrag — in Engelsch geld, achttien duizend pond!”

„Is hem dat bedrag al uitbetaald?”

„Ho ho — zoo vlug gaat dat natuurlijk niet! Achttien duizend pond is een zeer groot bedrag, en de Verzekeringsmaatschappij wil natuurlijk eerst eens afwachten, of de dief, of althans de parelen niet te voorschijn komen! Ik geloof dat er een termijn van drie weken voor zulke dingen geldt!”

„En geen spoor van den dief?”

„Geen schijn of schaduw!”

„Zelfs geen vermoeden?”

„Geen vermoedens hoegenaamd! De bedienden zijn reeds lang in dienst van de Hirlaps, en men vraagt zich af, hoe een hunner erin had kunnen slagen, zich tijdelijk meester te maken van de sleutels, die in de brandkast bewaard werden.”

Raffles bleef een oogenblikje met de hand onder het hoofd naar buiten staren in den witbesneeuwden tuin, die zich uitstrekt achter het huis, en dacht blijkbaar ingespannen na.

Hij las het korte bericht betreffende den diefstal nog eens na, en zeide toen:

„Er zijn in deze zaak eenige merkwaardige bijzonderheden Brand, die mijn aandacht hebben getrokken! Zoo bijvoorbeeld het uur van den diefstal! Hoe wist de dief zoo nauwkeurig, dat mevrouw Hirlap haar parelen gisteravond niet zou dragen.”

„Nu, dat kan hij immers in de groote feestzaal gezien hebben!”

„Dan toch alleen maar, als hij tot de gasten, of tot het bedienend personeel heeft behoord! De gasten kunnen wij reeds buiten beschouwing laten — blijven over de bedienden. Wij moeten dus aannemen, dat de bediende die het deed, de gelegenheid heeft gevonden, ten eerste om uit de zaal te eclipsee-

ren, ten tweede om naar het boudoir van zijn meesteres te loopen, ten derde om daar de kast en het kistje te openen, om ten vierde en ten slotte het geroofde snoer zoo goed te gaan verbergen, dat zelfs de geoefendste speurneuzen van Scotland Yard het niet konden vinden.”

„Hij had er een uur den tijd voor, Edward!”

„Neen, dat had hij niet, of zijn afwezigheid had aanstonds door den butler, die het bevel voerde, moeten worden opgemerkt.”

„Misschien heeft de butler zelf — — —”

„Daar is heelemaal geen sprake van. Mevrouw Hirlap verzekert dat hij den geheelen avond in de zaal is geweest.”

„Een van de hulpbedienden misschien?”

„Als je mij dan maar eens wilt zeggen, hoe die man in het bezit van de sleutels is gekomen!”

„Dan geef ik het op!”

„En mij prikkelt dit juist tot een nader onderzoek Brand! En daarbij word ik niet in de eerste plaats geleid door mijn teleurstelling, omdat het parelsnoer aan mijn neus is voorbijgegaan, ofschoon ik het natuurlijk niet geheel en al kan wegcijferen! Je weet hoeveel belang ik stel in soortgelijke, min of meer geheimzinnige diefstallen! Zullen wij eens een kijkje gaan nemen?”

„Wat meen je? Wil je je met de zaak bemoeien als Lord Aberdeen?”

„O neen! Dat zou veel te gevaarlijk worden! Integendeel, wij zullen ons uiterlijk zoo volkomen veranderen, dat wij nauwelijks elkander zullen herkennen!

„Wij zullen ons voordoen als detectives — en ik ben er van overtuigd dat er zonderlinge dingen aan het licht zullen komen!”

Brand was snel op zijn ontbijt aangevallen, en zeide:

„Natuurlijk ben ik tot je dienst! Ik weet niet wat je vermoedt of denkt — maar ik zie aan je gezicht dat je een of ander bepaald spoor wilt volgen!”

„Misschien!” antwoordde Raffles glimlachend. „Laten wij ons haasten, want het huis zal wel spoedig even vol zijn met journalisten en particuliere detectives, als een krentenbroodje met krenten! En ik wil niet dat wij worden afgewezen.”

„Je denkt toch niet aan Andrew, Edward?”

„O, ik geloof dat die man tot zeer veel in staat is!” antwoordde Raffles schouderophalend, „maar ik geloof niet dat hij dit gedaan heeft. Ik herhaal je, dat er niet het minste motief voor zou zijn!”

„Maar hij zou in tijdelijke geldverlegenheid hebben kunnen zijn, Edward, en haar gevraagd hebben, hem het collier te geven. En zij zou dan die komedie op touw hebben kunnen zetten!”

„Onzin, Brand! Dat strookt volstrekt niet met haar aard. Bovendien zou zij dan zeker wel een ander tijdstip hebben uitgekozen! Ik ben er vast van overtuigd dat zij volkomen te goeder trouw is, en dat het collier inderdaad uit het juweelenkistje is weggenomen! En voor ik het vergeet — ik moet je nog even wijzen op het eigenaardig feit, dat de dief dat heele kistje niet heeft meegenomen, hetgeen nog te begrijpen is, al was het dan ook niet groot, maar dat hij er een paar kostbare armbanden, ringen en oorhangers in heeft laten liggen — en dat is veel minder begrijpelijk! En ben je nu gereed? Dan zullen wij aan het werk gaan!”

De beide vrienden stonden van tafel op, trokken hunne dikke jassen aan, want het was bitter koud, begaven zich op weg, en riepen in een zijstraat een taxi aan, en lieten zich tot op een vijftigtal meters brengen van Raffles' huis in de Victoria Street, zoo gelegen, dat hij het ongezien aan de achterzijde kon binnegaan en waar een waar arsenaal was aangelegd, van allerlei vermomningsmiddelen, pruiken, valsche baarden, kleurstoffen, uniformen en livereien, en een zeer groote hoeveelheid kleederen, van havelooze bedelaarsplunje af tot generaalsuniformen!

Dat alles was uitnemend verborgen in goed afgesloten, onvindbare kasten, en hier was het, dat de beide mannen zich — het was toen omstreeks tien uur in den ochtend, met den meesten zorg gingen vermommen.

Het was geruimen tijd geleden, dat zij tot dit middel hun toevlucht hadden moeten nemen, maar zij hadden de kunst nog geenszins verleerd, en een half uur later stonden zij weder op straat, zelfs voor elkander bijna onherkenbaar. Kleurmiddeltjes hadden den

tint van hun huid gewijzigd, uitmuntend nagemaakte pruiken van echt haar niet te onderscheiden, hadden hun een geheel ander uiterlijk verleend, en bij Brand voltooide een rafelig, rosblond snorretje zijn toilet, terwijl Raffles prijkte met een snor als van een kwaade kater, met recht overeind staande haren.

En in hun binnenzakken hadden zij alle noodige papieren, om aan te toonen dat zij waren, de beide compagnons van de firma Buster en Sweetpie, Informatie-bureau en „Opsporingen van allerlei aard.”

Zij hadden wel gezorgd, goed gekleed te zijn, uit vrees dat zij anders in het geheel niet zouden worden toegelaten.

Niemand zag hen, toen zij door de achterdeur in de schutting, aan een stille steeg gelegen, het huis weder verlieten.

Weer werd er een taxi-chauffeur gewenkt, en drie kwartier later stond het voertuig stil voor het prachtige huis.

Van een bewaking was natuurlijk niets te bespeuren, want dat geschiedt alleen maar in geval van een misdaad, waarbij bloed vergooten is.

Raffles schelde aan, dezelfde huisknecht van gisterenavond deed hem open, maar hij zag wel dadelijk aan het gezicht van den man, dat deze hem volstrekt niet herkende.

De huisknecht keek de heeren een weinig wantrouwend aan, die al in de vestibule stonden en Raffles begon met radde stem:

„Luister jij eens vriend! Breng jij ons eens dadelijk bij mevrouw Hirlap! Wij komen in verband met den diefstal!”

„Detectives?” vroeg de man tamelijk onwillig. „Er zijn er hier vanmorgen al vier geweest.”

„Dat is wel mogelijk — maar die heetten geen van allen Buster & Sweetpie!” antwoordde Raffles hooghartig, „en die willen ook niet mevrouw, maar mijnheer Hirlap spreken!”

„Dat is zoo!” zeide de huisknecht getroffen. „Hoe kunt gij dat weten?”

„O, wij weten alles!” liet Brand zich hooghartig hooren. „Er is niets dat ons ontgaat. Als het parelsnoer gevonden kan worden — dan zullen Buster & Sweetpie het vinden. Dien ons maar spoedig aan — en bij mevrouw!”

„Nog een oogenblik, vriend!” zoo hield Raffles hem terug, toen de huisknecht reeds naar de monumentale trap wilde loopen. „Wat heeft mijnheer Hirlap met die vier detectives gedaan?”

„Onmiddellijk weggestuurd! Hij zeide dat de politie het wel af kon!”

„En, zijn er nog geen journalisten geweest?”

„Drie en twintig, mijnheer, waaronder zeven dames!”

„Sakkerloot — dat is een heel leger!” riep Raffles met een gebaar van schrik. „En heeft mijnheer Hirlap die allen te woord moeten staan?”

„De eerste drie! De anderen heb ik dadelijk weer moeten wegzenden. Hij zei dat het hem de keel uithing, en zij moesten maar naar Scotland Yard gaan. Mijnheer zei dat zijn huis geen kroeg was, waar men maar in en uit kon loopen!”

„Zeer juist opgemerkt! Zeer juist!” prees Brand. „Al die verslaggevers bederven een zaak maar. En wijs ons nu den weg man — haast je wat!”

De huisknecht ging de trap op, en Raffles en Brand volgden hem op den voet.

En nu liepen zij weder langs dezelfde groote zaal, waar zij den avond tevoren geweest waren, en die daar nu leeg en verlaten lag, onder het vale licht van den wintermorgen, dat door de vier groote, dubbele ramen naar binnendrong.

Een werkster was bezig, op den grond liggend, den parketvloer weder te reinigen.

Zij liepen verder, gingen nog een trap op, betraden een gang, en toen zeide de huisknecht:

„Wacht hier een oogenblik — ik zal mevrouw vragen of zij u wil ontvangen!”

„Ik durf er op wedden, dat zij het doen zal!” zeide Raffles, en hij hield den huisknecht een gouden souverain voor.

De man zette groote oogen op, glimlachte sluw, liet het geldstukje snel in zijn vestzak verdwijnen, en zeide toen fluisterend:

„Buster en Sweetpie, zijn de beste speurders van heel Londen, daar wil ik wel een eed op doen.”

En toen liep hij verder, klopte op een deur, trad binnen, bleef slechts eenige tellen weg, toen ging de deur weer open en hij riep in de gang:

„Mevrouw verzoekt de heeren binnen te komen!”

Hij wierp de beide gewaande detectives in het voorbijgaan een dankbaar knipoogje toe, en toen stonden Raffles en Brand in het volle licht tegenover Constance Hirlap, in hetzelfde boudoir, waar de diefstal gepleegd was.

Ieder ander zou misschien een weinig bevreesd zijn geweest, maar Raffles was te zeer

overtuigd van het voortreffelijke zijner vermomming, dan dat hij voor een herkenning beangst had kunnen zijn.

De mooie vrouw zat op een rustbank, maar het was duidelijk dat zij daar zoeven had plaatsgenomen, want haar kleine secretaire stond open, en het scherpe oog van Raffles zag op het blad aanstonds een ten halve voltooiden brief liggen, waarvan de inkt nog nauwelijks droog kon zijn.

Het was duidelijk te zien dat Constance Hirlap zenuwachtig was, en ten prooi aan groote onrust.

Zij droeg een kostbaar ochtendgewaad, dat haar ranke leden op het voordeeligt deed uitkomen. Zij stond nu op, kwam den bezoekers een paar passen tegemoet, en zeide:

„Ik heb er in toegestemd heeren, u een oogenblik te woord te staan, maar ik moet u om te beginnen vragen, waarom u zich niet tot mijn man hebt gewend.”

„O, mevrouw — een man weet van dergelijke zaken meestal zoo bedroefd weinig af!” antwoordde Raffles op denzelfden radden toon. „Wie zou beter dan een vrouw op de hoogte kunnen zijn van alles wat haar juweelen betreft. Wij hebben zelfs geen seconde aan mijnheer Hirlap gedacht.”

„En gelooft gij werkelijk, dat gij mij nog van eenig nut zult kunnen zijn?” vroeg Constance schouderophalend.

„Wij vinden alles, mevrouw!” zeide Brand rustig.

„Maar in dit geval vrees ik toch, dat uw moeite wel tevergeefs zal zijn, mijnheer!” hernam de mooie vrouw.

„Dat kan men nooit weten, mevrouw!” hernam Raffles bedaard. „Sta ons slechts toe, u enkele vragen te stellen, en hier de omgeving eens op te nemen — en dan zou het mij volstrekt niet verwonderen, als wij eenige hoop konden geven! Apropos — blijft mijnheer Hirlap den geheelen dag thuis?”

„Heel zeker niet! Hij zal wel aanstonds naar zijn kantoor in de stad gaan!”

„Het kon niet mooier!” hernam de gewaande Buster handenwrijvend. „Wat zeg jij, Sweetpie — kon het wel mooier?”

Brand begreep volstrekt niets van den geesdrift van zijn compagnon, maar hij antwoordde toch onmiddellijk, dat het niet mooier kon!

Constance keek hen om beurten met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, wilde een opmerking maken, bedacht zich, trad haastig op haar schrijfbureautje toe, deed er de klep

van dicht, zoodat de brief aan het oog ontrokken werd, en zeide toen:

„Gij kunt het boudoir onderzoeken, mijne heeren. Ik heb wel een kwartier voor u!”

„Dat zal ruimschoots voldoende zijn, mevrouw!” antwoordde Raffles. „Laten wij maar beginnen met den muurkast en het fatale kistje.”

„Dit is de kast!” zeide Constance, wijzende op een klein kistje in den muur, met een deurtje, niet grooter dan de zitting van een gewonen stoel.

Het was ongeveer op schouderhoogte aangebracht in een dam, tusschen twee der ramen.

„Die kastjes zijn een weinig gevaarlijk, mevrouw!” zeide Raffles glimlachend, „want wie hun aanwezigheid kent, die zou ze bijvoorbeeld wel eens aan den buitenkant kunnen aantasten!”

„Dat is in dit geval onmogelijk, mijnheer! Men zou die plek van buitenaf slechts met een hoogen ladder kunnen bereiken!”

„Maar als men eens op de vensterbank ging staan!” merkte Brand op.

„Dan zou men zich met een hand moeten vasthouden, collega, om met de andere te kunnen werken — en dat is inderdaad wel wat gevaarlijk!” zeide Raffles. „Ik dacht eigenlijk aan de aanwezigheid van een balkon. Nu, het is duidelijk te zien dat de achterwand volmaakt ongeschonden is — wij hebben alleen met het deurtje te doen. Ik zie dat dit alles zeer nieuw is, mevrouw!”

„Mijn man heeft dat kistje pas twee maanden geleden laten aanbrengen, mijnheer!”

„Ah! Dus kort na den aankoop van het parelsnoer?”

„Een paar weken daarna!”

„Gij zijt natuurlijk zeer verheugd dat het snoer verzekerd is?”

„Wat kan mij het geld schelen? Het snoer was uniek — en dat wil ik terughebben, niet de verzekeringssom!” riep Constance op driftigen toon.

„Die zienswijze is volkomen begrijpelijk — als men zich op het standpunt van een schoone vrouw stelt!” hernam Raffles. „Verzeker-

de u man het snoer onmiddellijk als ik vragen mag?”

„Een week na den aankoop ongeveer!”

„Dus die drie dingen geschiedden ongeveer tegelijk — het koopen van het snoer, het verzekeren, en het aanbrengen van dit kistje! Kenden de bedienden de aanwezigheid hiervan?”

„O zeker! zij hadden de werklieden aan den arbeid gezien!”

Raffles had het slot aandachtig bekeken, dat in het stalen deurtje was aangebracht, en zeide:

„Dat is een vrij ingewikkeld slot — een Lipsslot — en die opent men niet mevrouw, of men zou ze met dynamiet moeten opblazen! Ja, dit is natuurlijk geopend met een sleutel — met een voortreffelijk nagemaakte sleutel — ik kan u zeggen, mevrouw — met een juweel van een sleutel! Ha, dit is werkelijk prachtig werk! Geen krasje — geen deukje, — en ik geloof zelfs geen vingerafdruk. Een bekwame dief, mevrouw — in zijn soort een genie!”

Raffles had dit alles snel gezegd, terwijl hij door zijn loupe de omgeving van het slot bekeek.

Het deurtje was van gepolijst staal, met een enkel randje ter versiering erin gegraveerd, maar de geheele oppervlakte blonk als een spiegel, en er was geen spoor van een vingerafdruk op te zien.

„Een sluwe dief, mevrouw — een dekselsche slimmerik!” zeide Raffles vol bewondering. „Die man heeft zich van gummihandschoenen voorzien — of wel hij heeft de deur zelfs niet aangeraakt, keurig om je hoedje voor af te nemen — mijn hulde! Collega, ik roep je tot getuige, dat wij hier te doen hebben met een meester in zijn vak!”

Brand had met de grootste verbazing toegeluisterd. Speelde Raffles komedie, of meende hij dit?

Hij keek een oogenblik naar hem, en aan het schitteren van zijn oogen, dat hij niet kon onderdrukken, zag hij dat Raffles meer dan ooit een bepaald spoor volgde.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een vreemde uitkomst.

Constance Hirlap had weder op de sofa plaatsgenomen, en keek een weinig ongeduldig toe, en tenslotte vroeg zij:

„Geloofst gij werkelijk, mijnheer Buster, dat dit onderzoek tot eenig resultaat zal leiden?”

„Ongetwijfeld mevrouw — mits het maar lang genoeg wordt voortgezet!” antwoordde Raffles, terwijl hij even naar haar omzag.

De fout van alle detectives, hetzij in de werkelijkheid, het zij op het tooneel of in de romans, is, dat zij te spoedig hunnen arbeid afbreken. Dat is, ziet gij, om de spanning er in te houden! Men laat het dan aan het geëerde publiek over, van de zaak te denken wat het verkiest!

„En wat denkt mevrouw er van?” vroeg Raffles.

„Ik kan u wel zeggen, dat ik er op het oogenblik nog niets van denk!” hernam de jonge vrouw spottend.

„Maar gij moet toch zelf een meening hebben, een opvatting?” hernam Raffles voor een oogenblik het deurtje in den steek latend.

„Mijn opvatting is, dat mijn collier door een der hulpbedienden is gestolen en dat hij kans heeft gezien, het bijtijds buitenshuis te brengen! Het is immers best mogelijk dat hij een medeplichtige had, aan wien hij het van uit een raam heeft toegeworpen.”

„Mevrouw, ik betuig u mijn hulde!” riep Raffles. „Dat is inderdaad een uitnemend inzicht! Zoo zou het inderdaad gegaan kunnen zijn — maar dan stuit ik toch weder op het raadsel van de sleutels! Hoe kan een hulpbediende die in zijn handen hebben gekregen?”

De schoone vrouw maakte een gebaar van wanhoop en gaf ten antwoord:

„Nu vraagt gij mij meer, dan waarop ik u kan antwoorden! Ik erken dat ik hiervoor geen verklaring weet te vinden.”

„Zoodat wij dus tot nader order, den hulpbediende maar zullen uitschakelen! Is de politie misschien van eenzelfde inzicht als gij, mevrouw?”

„Ja, ook zij verdenkt de hulpbedienden! Er zijn er reeds twee in verzekerde bewaring genomen!”

„Zoo waarlijk?” riep Raffles verrast uit. „Dat wist ik nog niet. Nu, als mijn voorgevoelens mij niet bedriegen, dan zal men hen wel spoedig weder op vrije voeten moeten stellen! En dit is natuurlijk het stalen kistje!”

Raffles had weder de hand in het muurkistje gestoken, dat hij geopend had aange troffen, en hield nu een klein, sierlijk bewerkt, stalen kistje in de handen.

Dit was echter gesloten.

„Mag ik u even om den sleutel verzoeken, mevrouw?” vroeg hij.

„Dien heb ik niet! Ik heb er nooit een gehad!” antwoordde Constance. „Als ik mijn juweelen wilde aandoen, dan moest ik de sleutels aan mijn man vragen.”

„Tamelijk omslachtig! Bevonden al uw juweelen zich in dit kistje?”

„Neen, niet de sieraden, die ik bijna iedereen avond droeg. Die bewaarde ikzelf in een sandelhouten doos.”

„Uw man was dus verplicht, als gij hem om de sleutels vroeg, ze eerst uit zijn brandkast te gaan halen?”

„Dat niet! Ze zaten aan zijn sleutelbos en dien droeg hij gewoonlijk bij zich.”

„Maar niet op den avond van den diefstal?”

„Neen! Want toen droeg hij zijn rok en dan heeft hij natuurlijk nooit zijn sleutelbos in zijn zak.”

„Zeer begrijpelijk mevrouw, en nu willen wij eens recapituleeren, als gij het goedvindt. In den vooravond hebt gij hem gezegd, dat gij het parelsnoer wildet aandoen — hoe laat was dat?”

„Even na het diner, om een uur of half acht.”

„Hij stelde u toen voor nog wat te wachten! Want hij vond het te gevaarlijk! Hebt gij het daarna nog eens gevraagd?”

„Ja, om bij negenen.”

„Toen stemde hij toe?”

„Aanvankelijk wel! De eerste gasten waren gekomen, en hij ging met mij naar zijn werkkamer, opende de brandkast, nam daar zijn sleutelbos uit, en gaf ze mij! Ik ging naar boven, naar mijn boudoir, opende het wandkastje, nam er het kistje uit, deed ook dit open, en wilde er juist het collier uitnemen, toen mijn man binnentrad, en mij zeide, dat het verstandiger zou zijn, nog een uur te wachten.”

„Waarom juist een uur?”

„Hij had de politie gewaarschuwd, en er zouden een paar detectives komen om tien uur, want dan waren de meeste gasten er.”

„Dat is een splinternieuwe mededeeling mevrouw, die ik voor het eerst hoor. Gij hebt toen aan zijn wensch gevolg gegeven, alles weer gesloten, en hem zeker de sleutels teruggegeven?”

„Zoo is het.”

„Wat deed hij er toen mede?”

„Hij moet ze natuurlijk weer in zijn brandkast hebben gelegd, want daar was, het, dat ik ze om tien uur opnieuw moest halen.”

„Een oogenblikje! De sleutel van den brandkast kan natuurlijk niet aan den bos hebben vastgezet, daar die binnen in de kast bewaard werd. Waar was dat sleuteltje dan al dien tijd?”

„Mijn man droeg het aan een dun stalen kettinkje in den zak van zijn pantalon!”

„Hij moest dus om tien uur met u medegaan om de kast te openen?”

„Neen, dat was niet noodig, want hij maakte het sleuteltje los, en gaf het mij.”

„Deed hij dat meer?”

„Neen, gisterenavond was het de eerste maal!”

„Heeft het brandkastslot een cijfercombinatie?”

„Ja.”

„Kendet gij die combinatie?”

„Neen! Mijn man moest mij ze gisteren zeggen!”

Raffles speelde een oogenblik met zijn horlogeketting, keek de vrouw gedurende eenige oogenblikken aandachtig aan, draaide zich toen eensklaps op zijn hielen om, en greep zijn hoed.

Toen zeide hij:

„Het overige weet ik natuurlijk wel. Gij hebt den sleutelbos uit den brandkast genomen, en hebt daarmee het deurtje en het kistje geopend, want nietwaar — beiden waren immers op slot?”

„Alleen het kastje!”

„Het stalen kistje was dus geopend? En het stond geopend in een dichten muurkast? Merkwaardig! Ik heb in mijn loopbaan met heel wat juweelendieven te doen gehad mevrouw — maar voor het eerst hoor ik van zulk een zonderlinge wijze van doen! En nu wilt gij mij zeker wel toestaan, dat ik even in de werkkamer van mijnheer uw echtgenoot snuffel?”

„In de kamer van mijn man? Wat denkt gij daar dan te vinden?” vroeg Constance verwonderd.

„O, dat kan men nooit weten! Een werkkamer bergt soms vele geheimen! Misschien kan de huisknecht ons wel even vergezellen — ik denk er niet aan, u moeite te verschaffen — en ik zou u gaarne overlaten aan de taak waaraan gij bezig waart, toen wij u zoo onbescheiden kwamen storen!”

Constance wierp Raffles een hooghartigen, koelen blik toe, en zeide toen:

„De stoornis beteekende niet veel, mijnheer! Zij was echter volkomen nutteloos, in geval gij volstrekt geen vermoeden hebt!”

„Vermoedens mevrouw, ik heb meer dan dat! Ik heb bijna een zekerheid!” antwoordde Raffles opgewekt. „Neen, vraag mij op het oogenblik niets meer — wij detectives werken graag met verrassingen! u permitteert?”

Raffles wachtte het verlof niet af, maar drukte op een schelknop, en een oogenblik later verscheen de huisknecht van zoeven op den drempel.

„Mevrouw heeft gescheld?” vroeg hij effen.

Constance aarzelde slechts een oogenblik en gaf toen ten antwoord:

„Ja, Parker. Je zult deze heeren even rondleiden in de werkkamer van mijn echtgenoot — zij hebben daar nog iets te onderzoeken! Is mijnheer reeds vertrokken?”

„Ja, mevrouw, tien minuten geleden!”

Constance knikte Raffles en Brand koeltjes toe, wendde zich af, en nam verder geen notities meer van hen.

En achter de hielen van den huisknecht, daalden de beide vrienden de trap weer af, in een breede gang, en toen opende de knecht een deur — en daar stonden Raffles en Brand in een weelderig gemeubelde werkkamer, met een prachtig gebeeldhouwd ministerbureau voor een der drie breede, dubbele ramen, een monumentale boekenkast, een kleine, blijkbaar zeer stevige brandkast, gemakkelijke stoelen op een duimdik, wijnrood tapijt.

Raffles ging midden in de kamer staan,

keek zachtjes fluitend eens rond, trad op de brandkast toe, en klopte er even tegen.

Toen zeide hij zacht tot Brand:

„Ja, als wij op het oogenblik wisten wat daar in zat — — —”

Hij kuierde langzaam naar de schrijftafel, liet er snel zijn blikken overheen glijden, en die bleven toen gevestigd op een kalender-vloeimap, een van die groote vloeiblokken, waarop men aantekeningen kan maken, en die tevens een kalender bevatten, meestal twee weken op ieder blad.

Raffles zag met den eersten oogopslag dat het vloeiblad sneeuw wit was, en bovendien was het drie dagen vooruit.

Het was de twaalfde van de maand en de eerste datum op de vloeilegger was 15!

„En dat in een tijd, die toch al zoo bliksem-snel aan ons voorbijglijdt!” mompelde Raffles afkeurend voor zich heen.

Hij scheen iets aan den huisknecht te willen vragen, bedacht zich echter, liep terzijde van de schrijftafel, en keek in de prullemand.

Er was geen snippertje papier in te bekennen.

„Wordt die mand iederen dag geledigd?” vroeg Raffles, zich tot Parker wendend.

„Ja mijnheer, iederen ochtend!”

„Hoelaat ongeveer?”

„Zoodra mijnheer naar zijn kantoor is!”

„Dan heeft die plechtigheid vandaag dus al plaats gehad?”

„Nog niet mijnheer! Het meisje zou juist de kamer gaan doen!”

„O, dan komt het natuurlijk wel eens voor, dat er niets weg te werpen valt!”

„Hoogst zelden mijnheer! Mijnheer Hirlap rookt veel, en hij gooit wel een paar malen per dag zijn aschbakje in de prullemand leeg.”

„Dan had hij gisteren zeker migraine — want er is in dien mand volstrekt niets te ontdekken, vriend!” zeide Raffles langs zijn neus weg.

Parker kwam naderbij, hield den mand schuin, richtte zich weer op, en zei:

„Ja — er is niets in — vreemd — dat is bij mij geloof ik nog nooit voorgekomen.”

Raffles bleef een kort oogenblik zuigen op het uiteinde van het zilveren potloodje dat hij ter hand had genomen, ging toen regelrecht naar den haard, en vroeg onder het loopen:

„Die haard heeft zeker den geheelen morgen gebrand?”

„Van acht uur af, mijnheer!” antwoordde Parker, wiens verbazing en nieuwsgierigheid

hand over hand schenen toe te nemen. „U ziet wel dat het een heel groote kamer is, en die is niet zoo gemakkelijk te verwarmen. En daar mijnheer hier meestal een uur werkt voordat hij naar zijn kantoor gaat — — —”

„Natuurlijk, natuurlijk!” viel Raffles hem in de rede. „Zoo zoo — een ouderwetsch houtvuur! Daar houd ik van! Heel poetisch en romantisch! Afschuwelijk, die nieuwerwetsche radiators, zonder een greintje dichtelijkheid!”

Hij bukte zich voorover, en Brand, die er al evenmin iets van begreep als de knecht, zag dat er een trek van teleurstelling op het gelaat van Raffles verscheen.

Hij kwam naderbij en zag naast het reeds verkoalde hout een paar sigarenpeukjes, half-verbrande lucifers en wat kleine snippertjes papier liggen.

Raffles bukte zich nog dieper, nam een van die snippertjes met de grootste voorzichtigheid op, stak het Brand toe, en vroeg toen zacht, om niet door den bediende te worden verstaan:

„Weet je wat dat voor papier is?”

„Ik zou zeggen dat het zwaar vloeipapier is!” antwoordde Brand. „Wil je mij eens zeggen, wat dit onderzoek eigenlijk beteekent?”

„Maar mijn hemel, Brand, heb je het dan nog niet begrepen?” vroeg Raffles terug, een weinig ongeduldig. „Mij dunkt dat de oplossing toch nogal voor de hand ligt. Ga eens een beetje uit het licht — ik wil eens zien wat daar ligt!”

Raffles was op zijn knieën gaan liggen. Terzijde van de reeds verkoalde blokken lagen een paar groote, zeer dunne, tot asch vergane vellen papier, waarvan alleen de hoeken nog wit waren.

En het volgende oogenblik had Raffles zijn vergrootglas weder uit zijn zak gehaald en toen zag Brand hem tot zijn groote verbazing doende met een zakspiegeltje, dat hij in alle richtingen boven een van die ragdunne, tot asch geworden blaadjes hield.

Toen haalde hij haastig zijn opschrijfboekje te voorschijn, krabbelde daar iets in, klapte het met een opgewekt gezicht dicht, stond op, en het volgende oogenblik had hij met de pook even de blokken aangeraakt, en onmiddellijk viel het verkoalde papierblad in duizenden kleine stofjes uiteen.

Hij wandelde fluitend weer naar de schrijftafel terug, nam het inktfleschje op, dat in een hoek stond, hield het tegen het licht,

zette het weer neer, en ging toen naar Parker toe, om hem op den schouder te kloppen.

„Waarde vriend — jij zult het nog ver brengen!” riep hij op jovialen toon.

„Geloof mijnheer dat?” vroeg de huisknecht verbluft.

„Ik ben er zeker van! Je hebt alles in je om een goeden gids te zijn voor een troep rondtrekkende vreemdelingen! Wij zijn je zeer veel verplicht!”

„Mijnheer heeft dus zeker een gewichtige ontdekking gedaan?”

„Ontdekking? Neen, dat niet!” antwoordde Raffles langs zijn neus. „Ik heb altijd wel gedacht, dat men het beroep van den detective onderschatte. Breng mevrouw onze groeten over, en zeg dat wij ons uiterste best zullen doen, om het parelcollier terug te vinden, maar dat wij er aan twifelen, dat wij er ten sterkste aan twifelen! Goeden dag vriend! Veel succes op je verdere loopbaan. Kom, Sweetpie — zou je niet eens meegaan, of studeer je voor de rol van Lot's huisvrouw?”

Brand schrikte wakker uit een soort van verdooving, greep zijn hoed, en volgde Raffles het vertrek uit, de trap af, en de straat op.

Zij waren zeker al wel honderd meter verder, en op een zeer stil gedeelte van de Pall Mall, op een paar honderd meter van Buckingham Palace, toen Brand zich tenslotte niet meer kon inhouden en uitbarste:

„Nu zou ik toch eindelijk wel eens willen weten, wat al die hocus pocus te beteekenen had, Edward! Meen je te weten wie het collier gestolen heeft?”

„Ik weet het, Brand!” antwoordde Raffles eenvoudig.

„Je weet het?” kreet Brand in de grootste verbazing. „Wie is het dan? De minnaar van de vrouw soms? De huisknecht?”

„Noch de een, noch de ander, mijn waarde — de dief is mijnheer Yan Hirlap in hoogst eigen persoon!”

Brand liet zich op een bank neervallen, die terzijde van den prachtigen wandelweg stond, gaapte Raffles aan, en herhaalde toonloos:

„Hirlap? Haar eigen man?”

„Hijzelf! Misschien had ik nog kunnen twifelen, maar de vondst van dat bijna geheel verteerde blaadje papier, waarop zich echter de blauwachtige inkt nog tamelijk duidelijk afteekende, nam ieder spoor van onzekerheid weg! Hij deed het, en niemand anders!”

„En mag men weten, wat je tot die gevolgtrekking bracht, Edward?”

„Dat spreekt vanzelf!” antwoordde Raffles,

terwijl hij naast Brand plaatsnam. „Daar is dan ten eerste het zonderlinge uur dat mij ten zeerste trof als iets vreemds. Ik laat nog daar het groote, bijna onoverkomelijke bezwaar voor een hulpbediende, om twee sleutels na te maken, die voortdurend in een broekzak of in een brandkast zitten, maar ik wil aannemen dat hij daarin dan toch door een mirakel van slimheid is geslaagd. Zou hij dan het uur kiezen voor zijn diefstal, waarvan in alle verklaringen gewaagd wordt? Met de kans, dat zijn roof binnen vijf minuten ontdekt werd?”

„Maar hij zou toch, zooals de vrouw ook zei, de juweelen aan een medeplichtige hebben kunnen toewerpen!”

„Ook dat wil ik toegeven! Maar dan nog beging hij een zeer groote onvoorzichtigheid, juweelen te willen rooven, wetende, dat de vrouw des huizes ze iedere minuut kon gaan halen! Maar er is nog veel meer! Tot driemaal toe verzocht Hirlap zijn vrouw, de juweelen nog niet aan te doen! Waarom niet? Zijn uitvluchten lijken nogal kinderachtig, als men het goed beschouwt! Hij moest het sleuteltje van de ketting losmaken — iets wat nog nimmer was voorgekomen! Op het stalen deurtje van het muurkastje viel geen schijn van een vingerafdruk te zien! En nu kan ik je wel verzekeren dat iedere dief, die in haast werkt, onvermijdelijke op zulk een gepolijste, gladde oppervlakte, vingerafdrukken nalaat! Maar de zeer slimme Hirlap heeft ze met zijn zijden zakdoekje keurig weggewischt, want hij is een man die niet over een nacht ijs gaat!”

„Maar de reden! Het motief!” riep Brand op een toon van ongeloof. „Wie bestelt er nu zichzelf?”

„Wel, bijvoorbeeld de man die het gestolene eerst voor 18.000 pond verzekert!” antwoordde Raffles lakoniek.

„Maar wat heeft hij aan dat bedrag, als zijn vrouw die juweelen toch nooit meer kan dragen?”

„Wel, hij kan het kostbare sieraad buitenshuis verkoopen! En heb je ook wel opgemerkt dat die verzekering en het aanbrengen van dat muurkastje ongeveer op hetzelfde tijdstip vielen? Maar ik ben er nog niet! En het voorname heb ik hier in mijn zakboekje!”

Glimlachend had Raffles de hand in zijn binnenzak gestoken, nam er zijn notitieboekje uit, en las daaruit voor: „Zoek maar niet verder! Het parelsnoer is al veilig in het bui...” Daar was het papier juist afgescheurd, maar daar had natuurlijk moeten

luiden „buitenland”. Echte galnoten inkt, Brand, vergaat niet zoo gauw onder den invloed van vuur, vooral, als het op het punt staat uit te gaan, en het glimmen van de letters was nog duidelijk waar te nemen. De schrijver had zijn brief op dat vloeiblad gedroogd — ik zei je al dat hij een slim man was — hij voorzag dat men den afdruk op het vloeiblad wel eens kon vinden, juist in een hoekje waar het papier nog wit was, en daarom trok hij het er uit, ofschoon het nog drie dagen te vroeg was, verscheurde het, en wierp het in zijn papiermand. Maar ook dat was nog niet veilig genoeg, en daarom keerde hij de geheele mand om boven den haard.”

„Als men het je zoo hoort vertellen, Edward! klinkt het alles volkomen aannemelijk!” riep Brand opgewonden uit. „Maar dan hebben wij te doen met een schurkenstreek van het eerste water, want dan laat die schobbejak het toe, dat voor zijn genoeg twee onschuldigen op het oogenblik gevangen worden gehouden.”

„O, daarvan zal een man als Hirlap zich wel niet veel aantrekken!” meende Raffles schouderophalend.

„Toch is er nog een ding, dat ik niet goed begrijp. Met welk doel schreef hij dat briefje, natuurlijk aan de politie?”

„Wel, daardoor meende hij zich volkomen te vrijwaren tegen iedere verdenking. Hij is maar een amateur, Brand, en als vele dilettanten heeft hij het al te mooi willen doen, en daardoor alles bedorven!”

„Maar die brief moet toch uit het buitenland komen!”

„Hij zal wel uit Havre worden verzonden, in den loop van den dag! Ik weet zeker dat hij volstrekt geen medeplichtigen heeft, en daarom durf ik er heel wat onder verdedden, dat je hem, als je hem nu zoudt opbellen, niet op zijn kantoor zoudt vinden.”

„Omdat?”

„Omdat hij zelf met een van zijn snelste booten dien brief even over het kanaal is gaan brengen, om ze in La Havre of in Vlissingen, of in Ostende te posten!”

„Wat een omslag!”

„Ja, hij heeft er wel wat voor over, denk ik! Achttien duizend pond is een heel bedrag, Brand! Vooral voor een man in zijn omstandigheden! Dat zal hem weer een paar maanden verder brengen — en een speculant als hij verwacht altijd alles van dingen die een paar maanden later zullen geschieden!”

Brand bleef een oogenblik zwijgen, in diep

nadenken verzonken, en zeide toen zuchtend:

„Ja, het is jammer — maar dan ben je natuurlijk het parelsnoer kwijt!”

Raffles keek hem plotseling aan en vroeg:

„Het parelsnoer kwijt? Hoe meen je dat?”

„Wel, je zult toch onmiddellijk de zaak bij de politie gaan aangeven?”

„Maar mijn beste Brand — wat is dat nu? Hoor ik goed? Je stelt me voor, deze heele, schitterende zaak om zulk een bagatel te laten loopen?”

„Het is maar wat men een bagatel noemt!”

„Wel, er is niets anders gebeurd dan dat het collier uit de handen van mevrouw in die van mijnheer is overgegaan!”

„Zij zou dus niet medeplichtig zijn?”

„Nee, daarvan ben ik vast overtuigd! Zij weet van den diefstal geen sikkepit af.”

„Maar je weet volstrekt niet waar het collier ergens is!”

„Nee, maar ik weet waar hij is.”

„Je zegt zelf, — naar den overkant van het Kanaal, en daar kon hij wel eens blijven — met het collier in zijn zak!”

„Als hij dat deed, Brand, zou hij niet zoo slim zijn als waarvoor ik hem houd! Stel je nu eens even in de plaats van de politie! Wat moet die er wel van denken, als de eigenlijke bezitter van het parelsnoer zoo plotseling verdwijnt, zonder orde op zijn zaken te stellen! Nee, hij komt terug, wees daar maar zeker van!”

„Maar waar heeft hij dat collier in dat eene uur kunnen verbergen?”

„Wel — in zijn broekzak! Het zou mij niets verwonderen als het daar den geheelen tijd is geweest, terwijl die ongelukkige agenten bezig waren, de gasten aan den lijve te onderzoeken! En vannacht heeft hij natuurlijk gelegenheid te over gehad, het op een bepaald, volkomen zeker plekje te brengen!”

„En wil je mij dan eens zeggen hoe je het daar denkt te vinden?”

„O, ik zal er niet naar zoeken! Ik heb wel iets beters te doen! Ik zal mij ertoe bepalen, mijnheer Hirlap zelf na te gaan — en dan volgen wij hem, want dan is het ook zeker, dat hij het collier bij zich heeft, en voornemens is, het ergens in het buitenland tegen een hoogen prijs te gaan verkoopen, misschien bij gedeelten — en als het niet anders gaat in zijn geheel. Er zijn altijd gewetenlooze juweelenhandelaars genoeg, die naar de herkomst van een sieraad niet vragen! Ik durf een weddenschap met je aangaan, dat wij reeds morgen hooren, dat mijnheer Yan Hir-

lap dezer dagen noodzakelijk wegens een zakenreis het land moet verlaten."

Deze voorspelling van Raffles werd volkomen bewaarheid.

Hirlap was teruggekomen, na dien dag niet op zijn kantoor te zijn geweest, en drie dagen later deelde hij zeer kalm aan zijn personeel

mede, dat hij wegens een korten zakenreis naar Noorwegen, omstreeks een week afwezig zou moeten zijn.

En Scotland-Yard, ontving twee dagen na den diefstal een briefje uit Havre, dat luidde: „Zoek maar niet verder! Het parelsnoer is al veilig in het buitenland! Tienus Langvinger."

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De wedren om het parelsnoer.

Eenige dagen verstreken, en de verzekerings-maatschappij, die het kostbare snoer tegen diefstal verzekerd had, maakte zich reeds gereed, de 18.000 pond sterling uit te betalen.

Mijnheer Hirlap deed als gewoonlijk zijn zaken, mevrouw Hirlap bleef ontroostbaar, en had alle hoop op een terugkeer van de heeren Buster & Sweetpie reeds opgegeven, en de jonge Andrew Birkenhead bleef zijn bezoeken afleggen, en poogde haar over het geleden verlies heen te beuren.

Wat Raffles en Brand betrof — hun leven was in die weinige dagen niet zeer aange naam, want zij waren verplicht, geholpen door Henderson, de gangen van den financier overal na te gaan.

En hijzelf wist het volstrekt niet, dat een van de geniaalste gentleman-dieven, die de wereld ooit gekend heeft, minuut voor minuut wist wat hij uitrichtte. Of hij dineerde in zijn club, of in zijn eigen operaloge zat, of met zijn vrouw een bezoek aflegde, of op zijn kantoor bevelen gaf.

Hij kon letterlijk geen stap doen, of als een schaduw volgde hem een van het drietal.

En op den vijfde dag kwam het Raffles ter oore, dat mijnheer Hirlap een zakenreis ging ondernemen.

Van dat oogenblik af werd de onderneming vrij wat gemakkelijker, want te middernacht zou Hirlap wel niet vertrekken.

Waar het parelsnoer ergens was — niemand wist het, behalve hijzelf.

De politie had in alle richtingen een onderzoek ingesteld, maar dat moest uitteraard vruchteloos blijven.

Het was best mogelijk, dat hij het in zijn brandkast had, maar Raffles dacht er niet aan, de risico van een inbraak te loopen — want het was evenzeer mogelijk dat het zich op een geheel andere plaats bevond, en niet in het groote huis, dat hij bewoonde.

Er viel natuurlijk niet aan te denken, er onder die omstandigheden naar te gaan zoeken.

Raffles had gemakkelijk de duizend pond kunnen verdienen, door de verzekeringsmaatschappij uitgeloofd aan dengene die het parelsnoer voor den dag bracht, maar dat was hem ten eerste veel te weinig, en ten tweede had hij geheel andere plannen.

In het huis in de Victoria Street stond reeds dagen lang de bagage van Raffles en Brand gepakt, en zij waren gereed, op het eerste sein den sluwen dief achterna te gaan.

Wat de beide gearresteerde hulpbedienden betrof — de politie had hen weder in vrijheid moeten stellen, wegens gebrek aan eenig bewijs.

En op een morgen omstreeks tien uur vertrok mijnheer Hirlap uit Londen.

Hij had er volstrekt geen geheim van gemaakt, het was in zijn eigen huis bekend, Raffles en Brand wisten het ook, en zij hadden dus het groote voordeel, dat zij zich volstrekt niet behoefden te overhaasten, en dien nacht rustig konden slapen.

Zij behoefden ook geen stations te bewaken, want daar Hirlap niet zoo dom zou zijn, een poging te doen, het collier in Engeland zelf te slijten, zoo moest hij wel gebruik maken het Victoria Station want vandaar vertrekken de treinen naar Dover en Tilbury.

Zij zorgden evenwel op tijd te zijn, en zij smaakten het genoegen, Hirlap om half tien te zien verschijnen.

Zij moesten bekennen dat hij zich goed hield, want hij mocht wellicht een beetje bleek zijn — hij gedroeg zich volkomen kalm, nam zonder een spoor van overhaasting zijn kaartje voor de eerste klasse, gaf een kruier zijn bevelen betreffende de bagage en nam toen plaats in den trein.

En hij wist niet en kon niet weten, dat Raffles en Brand geen enkele van zijn bewegingen gemist hadden, en in denzelfden wagon stapten.

Zij hadden er een oogenblik aan gedacht, bij hem in de coupé te gaan, maar van dat plan waren zij teruggekomen, toen zij bemerkten, dat daar reeds drie heeren hadden plaatstgenomen, zoodat er toch niet aan te denken viel, in hun bijzijn Hirlap te berooven van het kostbare juweel, dat hij op zulk een sluwe wijze aan zijn eigen vrouw had ontfutseld.

De trein vertrok precies op tijd.

Raffles en Brand zagen op het perron verscheidene lieden, die zij zeer goed kenden, want het waren leden van de Windsor Club, maar geen hunner vermoedde ook maar een onderdeel van een seconde te doen te hebben met Lord William Aberdeen, den statigen Vice-president en zijn ijverigen secretaris. Eenige minuten nadat zij waren ingestapt, vertrok de trein, en van dat oogenblik af kon mijnheer Hirlap zich als een gevangene beschouwen. De sneltrein doet onderweg naar Dover slechts weinig stations aan, en die tusschenstations hielden Raffles en Brand goed in het oog.

Maar Hirlap bleef rustig zitten, en hij stapte, zooals Raffles wel verwacht had, eerst te Dover uit.

Het was duidelijk dat hij zijn maatregelen van te voren goed had genomen, en zijn passagebiljet reeds in zijn zak had, want hij behoefde het niet te koopen, maar ging regelrecht aan boord van de Kanaalboot.

En een minuut of tien later waren Raffles en Brand daar ook, vastbesloten om hunnen man niet te laten ontsnappen.

Voor het oogenblik konden zij zich met andere dingen bemoeien, gedurende de uren van den overtocht.

De boot zou om één uur vertrekken, en moest om vijf uur in den middag te Calais aankomen.

De beide vrienden leunden dus rustig over de verschansing, en genoten van het helder vriezende weder, de vlucht der meeuwen, die als witte wolkjes om het schip heen kringelden, en de staalblauwe lucht.

Het was reeds donker toen Calais eindelijk als een zwarte massa, met duizenden lichtjes doorspikkeld, opdaagde uit den fijnen nevel, die boven dit gedeelte van de kust van Frankrijk scheen te hangen.

„Geloof je dat hij hier zal blijven?” vroeg Brand, terwijl hij zich naast Raffles dicht bij de loopplank opstelde, om een der eersten te zijn, die van boord zou gaan.

„Dat komt mij al heel onwaarschijnlijk

voor! Calais is niet de geschikte stad om zulk een kostbaar snoer van de hand te doen, dat moet men veel liever ondernemen in steden als Parijs, Brussel, Antwerpen of Amsterdam."

„Weet je wat ik daar bedenkt Edward?"

„Laat eens hooren?"

„Dat hij zich misschien van te voren, onder een valschen naam, in verbinding heeft gesteld met een of anderen gewetenloozen handelaar in juweelen, zoodat hij nu een afspraak nakomt."

„Maar wat je daar zegt laat zich zeer goed hooren!" fluisterde Raffles levendig. „Het is zelfs denkbaar dat hij zooiets reeds gedaan zal hebben, nog voor hij den diefstal beging. Hij is er slim genoeg voor! Maar daar is onze man — let op hem!"

De beide vrienden zwegen, en gingen vlak achter het wild de loopplank af. De douaniers waren op de reede reeds aan boord gekomen, en zij konden dus ongehinderd aanstonds verder gaan.

En zooals Raffles wel verwacht had begaf Hirlap zich onmiddellijk naar het station, vlak bij de haven gelegen, en vanwaar twintig minuten later de sneltrein naar Parijs zou vertrekken.

Er viel niet aan te twifelen — hij voelde zich vooralsnog volkomen veilig, ofschoon zijn gezicht nog denzelfden bleeken tint vertoonde. Natuurlijk zou hij niet gerust zijn, voor hij het compromitteerende parelsnoer van de hand had kunnen doen.

De reis van Calais naar Parijs duurt ongeveer vier uren, men eet in den restauratiewagen, en men komt omstreeks half twaalf aan het Gare de l'Ouest aan.

En nu werd de achtervolging aanstonds wat lastiger want men was in een wereldstad, het was duister er was een groot gedrang aan den uitgang, en voor een kort oogenblik vreesden Raffles en Brand dat zij hun man kwijtraken zouden toen zij zijn korte gestalte gelukkig juist bijtijds, zagen opdagen in de klaarte van een lampmast.

Hij zocht juist naar een taxi, en scheen eenige moeilijkheden te hebben met een chauffeur, die blijkbaar zijn geradbraakt Fransch slecht verstond.

En toen hij er een had — toen hadden Raffles en Brand er ook reeds een!

De chauffeur kreeg opdracht, met het vooruitzicht op een goeden fooi, de taxi van zijn collega te volgen, en de man deed zijn werk goed.

Door de voorruit ziende, konden Raffles en Brand, die geen woord met elkander wisselden, teneinde hun aandacht geen oogenblik te laten verslappen, met hun oogen de taxi volgen, een oud vehikel, dat hotsend en botsend nu eens heen reed over de ongelijke keien van een zijstraat, dan weder voortgleed over het gladde asphalt van een der hoofdverkeersaders.

Zooals Raffles wel had voorzien zocht Hirlap geen eerste rangs hotel op, maar stelde hij zich tevreden met een onderkomen in de Rue Richelieu.

Er stonden daar nog meer auto's, en Hirlap scheen zoo zeker te zijn van zijn zaak, en zich zoo veilig te wanen, dat hij zonder op of om te zien den chauffeur betaalde, en de helderverlichte vestibule van het hotel binnentrad.

Ook hier moest hij een kamer van te voren besproken hebben, want hij sprak maar kort met de gérant, die hem dadelijk naar een etagekellner verwees, en de beide vrienden zagen hem, staande terzijde van de groote draaideuren, aanstonds op de lift toestappen, met zijn klein valies stevig in de vuist geklemd, en terwijl een piccolo zijn groote handtasch met moeite achter hem aandroeg.

En niet zoodra was de lift naar boven geschoten, of Raffles en Brand traden binnen.

Raffles liep regelrecht op den gérant toe, nam hem ter zijde en zeide op zachten toon:

„Een oogenblikje mijnheer! Sta mij toe, dat ik mij even voorstel — mij en mijn collega! Buster & Sweetpie, uit Londen — gebrevet-terde detectives! Hier is mijn aanstelling!"

De gérant verschoot een weinig van kleur, na een vluchtigen blik op de voortreffelijk nagmaakte aanstelling te hebben gelezen, door den hoofdinspecteur van Politie onder- teekend.

„Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer?"

„Eenvoudig door mij een kamer te geven, vlak naast die van den heer, die daar zooeven met de lift naar boven is gegaan!"

De gérant maakte een gebaar van verrassing, en zeide:

„Gij kunt natuurlijk die kamer krijgen, heeren — maar mag ik ook weten met welk doel gij die wilt hebben?"

„Om dien heer te kunnen bespieden — anders nergens om!" antwoordde Raffles bedaard.

„Gij zoekt hem dus?"

„Dat behoeft gelukkig niet meer — wij heb-

ben hem al gevonden! Onder welke naam heeft hij zich laten inschrijven?"

„Hij gaf den naam James Brown op!"

„Ja, zoo heet de helft van alle Britten!" zeide Brand met een kort lachje. „Nu, ik geloof dat wij een goeden vangst zullen doen kameraad!"

„Maar mijnheer — gij zult den naam van ons hotel toch niet in opspraak brengen?" riep de gérant verschrikt uit.

„Stel u gerust, daaraan denken wij niet, mijnheer!" antwoordde Raffles. „Alles kan zeer kalm en bijna ongemerkt in zijn werk gaan — mits gij ons maar ter wille wilt zijn, en ons die kamer geeft!"

„Wat heeft die Brown dan op zijn kerfstok als ik vragen mag?"

„Daaromtrent kunnen wij ons tot onzen spijt niet uitlaten, mijnheer — maar gij zult het zeker over eenige dagen vernemen! Ik zou u nog gaarne het volgende willen vragen — voor hoelang heeft hij de kamer besproken?"

„Voorloopig voor slechts één dag, mijnheer!"

„Heeft hij gezegd wanneer hij gewekt moest worden?"

„Ja, om acht uur."

„Heeft hij soms een afspraak gemaakt — gezegd dat hij iemand verwachtte, die dadelijk bij hem moest worden gebracht?"

„Zoo is het, mijnheer!" antwoordde de gérant, terwijl hij Raffles verbluft aanzag. „Ik bemerk dat gij op de hoogte zijt. Die mijnheer Brown zeide, dat er precies om tien uur een heer naar hem zou komen vragen, die men dan onmiddellijk in zijn kamer moest laten."

„Welken naam gaf die heer op?"

„Dirxks!"

„Dus natuurlijk een Belg?" antwoordde Brand glimlachend.

„Dat zal wel!" zeide de gérant met een lachje. „De kellner moest dien Dirxks dadelijk binnenlaten bij hem, want hij had een gewichtige bespreking met dien heer."

„Nu, dan moet gij eens goed luisteren,

mijnheer!" begon Raffles weder, den gérant naar een stil hoekje van de groote vestibule voerend. „Als die Dirxks komt, om tien uur, moet gij hem een oogenblikje aan de praat houden, en vooral niet dien zoogenaamden Brown waarschuwen, maar ons beiden! Hebt ge dat goed begrepen? Wij zullen dan dadelijk naar beneden komen, en het overige met dien Brown bepraten! En gij zult ons om half zeven laten roepen, heel voorzichtig, — en geen seconde later! En wanneer Brown er naar vraagt — dan zijn de kamers te weerszijden van de zijne onbewoond! Kan ik op uw hulp rekenen?"

„Zonder twijfel, mijnheer!" antwoordde de gérant. „Wij zullen u zooveel mogelijk van dienst zijn. Ik hoop intusschen dat het zonder schieterij en dergelijke heftigheden zal aflopen!"

„Waarde heer — alles zal zoo gemakkelijk en vlot en stil loopen als een film zonder begeleidende muziek!" zoo stelde Raffles hem gerust. „Ik dank u zeer voor uw medewerking — en ik wensch u een goeden nachtrust. Kom, Sweetpie, — wij hebben morgenochtend meer te doen!"

Zij plaatsten hun handteekeningen in het groote register, toen stapten zij in de lift die juist weer beneden was gekomen, deze bracht hen naar de derde etage, de reeds ingelichte kellner wees hen vanuit de verte zonder iets te zeggen de deur van hun kamer, reikte hun den sleutel, en verdween geruischloos, terwijl Raffles en Brand voortliepen over den dikken looper.

Het volgende oogenblik hadden zij de deur geopend, zonder het minste gerucht te maken, en hadden er den grendel voor geschoven.

Zij bevonden zich in een vrij goed gemeubelde hotelkamer, en daar zij zeer goed wisten, dat zich vannacht niets bijzonders zou voordoen, ontkleedden zij zich, en lagen een oogenblik daarna onder de dikke dekens, en sliepen binnen enkele seconden, zooals zij gewoon waren, onverschillig hoe de omstandigheden ook mochten zijn.

ZESDE HOOFDSTUK.

Brown en Dirxks.

De kellner kwam om half zeven discreet even op de deur kloppen, en de beide vrienden waren onmiddellijk klaar wakker. Zij namen hun bad, kleedden zich weder zorgvuldig aan, werkten hun vermommingen een weinig bij, en toen zij gereed waren, en het ontbijt hadden genuttigd, dat slechts bestond uit een kop chocolade en eenige beschuitjes, wees de kleine pendule op den schoorsteenmantel, negen uur in den ochtend aan.

Zij wisten nu dat zij ongestoord konden praten, mits zij niet te hard spraken, want de muren waren dik, en zijzelfen hadden van hunnen buurman niet het minste vernomen.

„Die Dirxks,” begon Brand, een sigaret opstekend, „is natuurlijk een heler!”

„Dat spreekt vanzelf, Brand! Dat is het sujet, dat Hirlap onder een anderen naam heeft doen weten, dat er een goede zaak te doen viel. Die Dirxks is natuurlijk een internationale opkoper van gestolen goed — en ook met dezen heer hebben wij nog niet afgedaan! Brand, als niet alle voorttekens mij bedriegen, dan zal het parelen collier van Constance Hirlap voor ons een kleine goudmijn blijken te zijn!”

„Wat is eigenlijk je voornemen?”

„Wel, ik dacht dat je dat reeds begrepen zoudt hebben! Natuurlijk om mij uit te geven voor dien Dirxks, dien hij verwacht!”

„Maar dien zal hij toch wel van uiterlijk kennen?”

„Dat acht ik daarentegen hoogst onwaarschijnlijk! Het is de eerste maal dat Hirlap zooiets uithaalt — en financiers plegen weinig omgang te hebben met internationale dieven en helers!”

„Maar moet hijzelf niet bevreesd zijn, dat die Dirxks, of hoe hij dan mag heeten, hem naderhand herkent, of reeds nu, van een of andere foto in de bladen?”

„Daar heeft hij geen oogenblik bevreesd voor te zijn, want Dirxks zal hem niet herkennen!”

„Waarom niet?”

„Omdat hij zich zal vermommen, Brand! Althans, dat zou ik in zijn geval doen!”

„Moet ik je vergezellen?”

„Ja, dat is beter! Maar ga eerst snel onze rekening voldoen, zoodat wij dadelijk kunnen vertrekken als het noodig is, en keer dan terug. Als je onderweg een kellner ontmoet, breng hem dan mee, maar zeg dat hij heel zachtjes moet loopen. Ik zal intusschen ons valies pakken, en eenige kleine voorbereidse- len maken! Haast je wat!”

„Maar die Dirxks zou om tien uur komen!”

„Welnu, dan heeft hij zijn ongeduld niet kunnen bedwingen, en kwam een half uur vroeger! Vlug wat, het oogenblik om te handelen is aangebroken.”

Brand ontsloot onhoorbaar de deur, deed ze achter zich dicht, en tien minuten later ging de deur even zachtjes weer open, en de jongeman keerde terug met den etagekellner, die verbaasd en nieuwsgierig bleef wachten op hetgeen men hem te zeggen had.

Hij werd aanstonds in een opgewekte stemming gebracht toen er een biljet van honderd franc in zijn handen werd geduwd.

Raffles keek den man een oogenblik aan, en zeide toen zacht:

„Je maakt op mij den indruk van een zeer snigger jongmensch! Luister daarom eens goed! Het is nu vijf minuten voor half tien. Wij zullen nog vijf minuten wachten, dan verlaten wij dit vertrek. Wij loopen heel zachtjes naar het uiteinde van de gang, en dan keeren wij, gewoon loopend, terug, en je zult ons aandienen als mijnheer Dirxks en zijn compagnon Van Nooten.”

„Goed mijnheer!” fluisterde de kellner.

„Heeft mijnheer Brown al ontbeten?”

„O ja, al een half uur geleden! Hij zei dat hij daarna niet gestoord mocht worden, voor Dirxks kwam.”

„Ja, dat dacht ik wel!” zeide Raffles, met een veelbetekenenden blik naar Brand. „Hier — neem ons valies maar vast, en breng dat even naar de vestibule. Ik denk dat wij zeer spoedig zullen vertrekken!”

De kellner ging haastig het valies wegbrengen, en toen hij terugkeerde, was het tijd om te handelen.

De kleine pendule had juist half tien geslagen.

Het drietal ging heel zachtjes de kamer uit, sloop naar het einde van de gang, en toen keerden zij op hun schreden terug.

De kelner speelde zijn rol uitstekend, want hij sprak ondertusschen druk, en noemde herhaaldelijk den naam Dirxks, totdat hij stil stond voor de kamerdeur van Yan Hirlap, en aanklopte.

„Wie is daar?” vroeg een stem, die Raffles en Brand aanstonds herkenden.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brown — hier is een mijnheer Dirxks, die met u spreken wil!”

„Nu reeds?” vroeg de stem.

En toen antwoordde Raffles, het Engelsch afschuwelijk radbrakend:

„Neem mij niet kwalijk als ik een weinig te vroeg kom, mijnheer Brown, dringende zaken roepen mij reeds vroeg uit Parijs. Ik hoop dat u het mij niet kwalijk zult nemen!”

„Gij zijt toch alleen?”

„Nee, ik heb mijn compagnon bij mij!”

„Stuur hem dan weg! Ik wil met u alleen te doen hebben!”

„Maar hij kan mij raad geven — bij onze kleine transactie!”

„Stuur hem weg, zeg ik! Gij hebt niet met een dwaas te doen! Ik wil alleen met u spreken, of er komt niets van de zaak.”

Raffles haalde de schouders op, zeide fluisterend eenige woorden tot Brand, en die verwijderde zich onmiddellijk. Maar hij ging niet verder dan tot het einde van de gang, en bleef daar wachten.

„Die andere heer is weggegaan, mijnheer Brown,” zeide de kellner na eenige oogenblikken.

Toen klonk het gerucht van twee grendels die terug werden geschoven, een sleutel knarste, de deur werd geopend, maar slechts op een kier, en het baardig gelaat van een man keek om den hoek.

„Kom binnen!” zeide hij. „Je kunt wel gaan, kellner!”

En Raffles trad binnen, en deed onmiddellijk de knippen weer op de deur.

„Wat doet u daar?” vroeg de man met de baard, die snel op de kleine tafel bij het raam was toegetreden.

„Wel, er voor zorgen dat wij niet gestoord worden, Brown!” antwoordde Raffles op jovialen toon. „Je kunt me gerust met jij en jou aanspreken. Wij varen zoowat in hetzelfde schuitje! En laat het grapje nu maar eens gauw zien, want ik heb haast!”

De ander had hem een oogenblik aandachtig aangestaard, met eenig wantrouwen in zijn donkere oogen, nam nu de tasch van de tafel, opende ze met een kleine sleutel, nam er een klein, ijzeren kistje uit, en opende ook dit.

En dat alles ging vrij lastig, want terwijl hij dit verrichtte hield hij in zijn rechterhand een kleine browning vast.

Raffles keek er glimlachend naar, en vervolgde op denzelfden vroolijken toon:

„Je neemt tenminste goede voorzorgsmaatregelen! Is dat ding geladen?”

„Dat zou je dadelijk zien, Dirxks, voor het geval je soms lust mocht hebben gekheid uit te halen!”

Raffles haalde de schouders op en hernam lachende:

„Als ik dat had, zou die browning mij er zeker niet van terughouden! Zou je heusch zoo onverstandig kunnen zijn, te schieten op een man, in een hotelkamer, waar ze je kennen?”

Er gleed een glimlachje over het gelaat van den baardigen man, toen hij zeide:

„Het is niet zoo zeker of ze mij wel kennen, Dirxks!”

„Maar je zoudt onmogelijk bijtijds weg kunnen komen!”

„Reken daar maar niet al te vast op!”

Terwijl dit korte gesprek werd gevoerd, had de bewoner van de logeerkamer het ijzeren kistje geopend, op een veiligen afstand van Dirxks, met de groote ronde tafel tusschen hen beiden in, en nog altijd met de kleine Browning in zijn vuist.

Hij schoof nu langzaam het collier naar Raffles toe, en deze nam het op, bekeek het met de grootste aandacht, monsterde de parelen een voor een, met zijn loupe, hield ze tegen het licht, penseelde er een met een heel fijn penseeltje, dat hij gedoopt had in een klein fleschje met een heldere vloeistof, en zeide toen rustig:

„Ja, ze zijn echt, Hirlap!”

De man aan de overkant van de tafel verbleekte vreeselijk, slaakte een gedempten kreet, stond half op — en het volgende oogenblik schoof Raffles de zware ronde tafel met zooveel kracht en snelheid over het gladde vloerkleed van zich af, dat de rand den ander in den maagstreek trof, en hem voor een kort oogenblik den adem afsneed.

Het duurde zeker niet langer dan een kwart seconden, — maar dien tijd maakte Raffles zich meer dan voldoende ten nutte!

Sneller dan de gedachte grepen zijn ijzeren vingers den pols van de hand die de kleine browning omvat hield, en neep ze zoo krachtig, dat Hirlap moest loslaten, nog hijgend naar adem, en volkomen verward!

En het volgende oogenblik zat Raffles, zonder zich merkbaar te hebben bewogen, glimlachend weer op zijn plaats, met het parelsnoer in zijn eene hand en de browning van Hirlap in de andere.

„Ik merk dat ze waarachtig met scherp is geladen! Ja, ik heb altijd wel gedacht dat je een gevaarlijk sinjeur was, Hirlap! En zou je nu die warme, lange, en tamelijk slecht gemaakte baard maar niet afdoen? Hij moet je erg hinderen!”

De ander keek hem wezenloos aan, met een uitdrukking op zijn gelaat als van een wild dier, dat in het nauw is gedreven, en hij was nauwelijks verstaanbaar, toen hij met schorre stem vroeg:

„Wie ben je?”

„Ik ben een detective!”

„Je bent dus niet Dirxks?”

„Neen! ik ken hem niet — maar ik hoop aanstonds kennis met hem te maken. De afspraak was zeker, als de koop doorging, dat hij het parelsnoer contant zou betalen?”

Hirlap antwoordde niet, maar Raffles zag wel aan zijn gezicht, dat hij goed geraden had. Het kon ook bijna niet anders, waar twee zulke doortrapte schavuiten tegenover elkander kwamen te zitten.

„Nu,” zeide hij glimlachend, „dan is het je misschien een kleine troost, dat je vriend Dirxks over een kwartier ook een weinigje zal worden adergelaten, als ik er iets aan doen kan!”

„Maar dan ben je ook geen detective!” riep Hirlap op woesten toon, en met een ruk trok hij zich den zwarten baard van het gelaat, en deed hetzelfde met de pruik, die zijn spaarzaam begroeiden schedel bedekte.

„Nu, detective of iets anders — wat doet

het er ook eigenlijk toe, van het oogenblik af, dat ik dit kostbare parelsnoer toch in mijn zak doe verdwijnen!” merkte Raffles onverschillig op, en reeds gleed het prachtige snoer in den binnenzak van zijn wijden overjas.

Het bleef een kort oogenblik stil in het vertrek, terwijl Hirlap zijn schranderen tegenstander zat aan te staren met oogen, die uit de kassen dreigden te puilen, en tenslotte begon de financier weder:

„Weet je wat dit voor mij beteekent?”

„Ja, ik heb er wel eenig vermoeden van! Je kunt natuurlijk onmogelijk naar Londen terugkeeren, en de verzekeringssom in ontvangst nemen. Ook is het niet waarschijnlijk, dat je vrouw je zeer vriendelijk zal ontvangen!”

„Het beteekent voor mij den ondergang!” hernam Hirlap op schorren toon. „Dit was mijn laatste stroohalm!”

„En het was een zeer gemeene streek, Hirlap!” zeide Raffles ernstig. „Je hebt je eigen vrouw bestolen, je hebt een verzekeringsmaatschappij willen bestelen!”

Raffles had langzaam de hand in zijn binnenzak gestoken, nam er zijn portefeuille uit, haalde er vier biljetten, ieder van vijfhonderd pond sterling uit en wierp ze over de tafel heen den schelm toe met de woorden:

„Hier is tweeduizend pond sterling. Ik doe soortgelijke dingen maar zelden, maar vandaag heb ik een goeden dag, en ik wil je in de gelegenheid stellen, je leven weer op te bouwen! Vergeet niet dat dit bedrag voor duizenden menschen een groot fortuin zou beteekenen!”

Zonder aarzelen had Hirlap het geld naar zich toegegrist, en in zijn zak laten verdwijnen.

„En wat ben je nu van plan?” vroeg Raffles na eenige oogenblikken. „Denk je naar Londen terug te keeren?”

„Je geeft dus de zaak niet aan?” vroeg Hirlap verbaasd.

„Neen — dat is niet in mijn belang!”

Hirlap dacht even na en zeide toen onverschillig:

„Ik ben niet van plan, naar mijn vrouw terug te keeren. Laat zij doen wat zij verkiest. Ik had nog een paar duizend pond — als je mij laat gaan, vertrek ik nog vanmiddag naar Amerika!”

Raffles keek een oogenblik in het bleeke, breede gezicht, met de ruige, gitzwarte wenkbrauwen en de onrustig dwalende oogjes, en

een gevoel van walging becroop hem voor een oogenblik.

Toen stond hij op, knoopte zijn jas dicht, en zeide kortaf:

„Je kunt doen wat je wilt, Hirlap — maar het eerste half uur moet ik je tot mijn leedwezen nog van je vrijheid berooven! Ga daar op je bed liggen, en... jij duivel, zou je het werkelijk durven wagen?”

Hirlap was eensklaps opgesprongen, en wierp zich op Raffles, met een vlijmscherp mes, dat hij tersluiks uit zijn broekzak had getrokken in de rechtervuist.

Maar hij struikelde over een plooi van het tapijt, door het verschuiven van de zware tafel opgebeld, en voor hij zich had kunnen herstellen, had Raffles hem met de linker- vuist zulk een vreeselijken slag tegen de kaak gegeven, dat het mes hem ontviel, en hij als een zak in een hoek van het vertrek terecht kwam.

Raffles verloor geen tijd, maar lichtte hem van den vloer, wierp hem neer op zijn bed, en bond hem daarop met ineengestregelde beddelakens zoo stevig vast dat hij geen lid kon verroeren.

Hij wachtte tot hij weer geregelder ademde, en duwde hem daarop een zakdoek in den mond, om hem het schreeuwen te beletten.

Vervolgens wikkelde hij de parelen zorgvuldig in een zijden lapje, deed ze in het ijzeren doosje, liet dit weer in zijn binnenzak glijden, trok zijn kleeren recht, zette de tafel weer op haar plaats, liet de browning in zijn zijzak glijden, greep zijn hoed, luisterde een oogenblik aan de deur, en schoof tenslotte de grendels terug.

De sleutel knarste weer in het slot, en hij stond buiten.

Brand stond aan het einde van de gang kalm de krant te lezen, die hij zoeven van een piccolo had gekocht, maar keek op bij het hooren van Raffles' schreden.

„Alles in orde?” vroeg hij haastig.

„In de beste orde, Brand! Heb je niets gehoord?”

„Volstrekt niets! Een kleine woordenwisseling gehad?”

„Ja, zoo kan men het wel noemen!” antwoordde Raffles glimlachend. „Hoe laat is het?”

„Tien minuten voor tien!”

„Vlug dan naar beneden.”

„Maar kan die Hirlap ons niet hinderen?”

„Hij ligt gebonden op zijn bed, en ik heb zijn kamer-sleutel in mijn zak!”

„Hij bood dus tegenstand?”

„Wel, de kerel wilde mij eerst overhoop schieten, en ging mij toen met een dolkmes te lijf! En nu stil — het overige vertel ik je later! Laat het je voorloopig voldoende zijn, dat ik het collier in mijn binnenzak heb!”

Zij waren reeds bij de liftkamer, Raffles drukte op de schel, de lift kwam boven, en de kleine liftjongen bracht hem naar de vestibule.

De gérant kwam dadelijk op Raffles toelopen, en vroeg vol belangstelling, in zijn witte handen wrijvend.

„Is alles goed gegaan, mijnheer? Ik wist niet dat ik u zoo gauw zou terugzien! Hoe staat het met mijnheer Brown?”

„Mijnheer Brown maakt het uitstekend — en hij mag het eerste uur volstrekt niet gestoord worden,” antwoordde Raffles bedaard.

„Maar — ik dacht eigenlijk — — — ik dacht dat gij een arrestatie — — —”

„Dat komt later, mijnheer!” viel Raffles hem in de rede. „Geloof mij — wat in het vat is verzuurt niet! Maar daar is een bezoeker — misschien is dat onze heer Dirxks wel.”

Inderdaad was er zoeven een kleine man binnengetreten, met een vossengezicht, en onrustige, geelgroene oogen, die spiedend rondzagen.

Hij droeg een fraaie pels, waarvan de kraag opstond, een bontmuts, en liep regelrecht toe op het glazen kamertje van den oberkellner, dat niet ver van de deur was gelegen.

Hij scheen even met dezen indrukwekkenden heer te spreken, die, door den gérant reeds op de hoogte gebracht, met een breed gebaar op Raffles wees, die schijnbaar ongeduldig naar buiten stond te kijken.

De kleine man kwam op Raffles toe, zag hem scherp aan, en vroeg toen op gedempten toon:

„Brown? Uit Londen?”

„In persoon! Dirxks uit Brussel?”

„Die ben ik! Ik had eigenlijk gedacht, dat ge mij in uw kamer zoudt ontvangen! Kunnen wij daar heen gaan?”

Raffles scheen een oogenblik in beraad te staan, nam het kleine mannetje eens goed op, en antwoordde toen glimlachend:

„Ik zie dat gij met een huurauto zijt gekomen! Ik zou u wel willen voorstellen om dat voertuig te gebruiken ter afhandeling van deze onbeduidende zaak!”

Raffles had dit luid genoeg gezegd om door Brand te worden verstaan, die terzijde stond, alsof hij er volstrekt niets mede te maken had.

Dirxks keek den man, dien hij voor Brown aanzag nog eens goed aan, en glimlachte toen flauwtjes.

Toen voerde hij hem wat terzijde, en fluisterde:

„Gij schijnt mij niet heel erg goed te vertrouwen! Vertel mij eens eerst — heb je het bewuste bij je?”

Raffles klopte op zijn binnenzak en antwoordde:

„Hier zit het! En ik vraag je op mijn beurt, Dirxks — als we het eens worden, betaal je toch zeker contant?”

En met een grijnslachje antwoordde de kleine Belg, eveneens op zijn dikke pels kloppend, ter hoogte van zijn borstzak:

„Hier zit het! En als gij een auto preferert boven een rustige hotelkamer — mij is het wel!”

„Een auto is veiliger!” zeide Raffles lakoniek.

„En ik zeg: Zooals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten! Maar ik vind het goed. Wij kunnen den chauffeur last geven, rond te rijden, totdat wij het bevel geven om stil te staan.”

„Een prachtig denkbeeld, dat mijn geheele sympathie heeft,” zeide Raffles, en hij drukte de hand van Dirxks krachtig, die een onderdrukte kreet van pijn slaakte, zijn hand lostrok, zijn vinger bekeek, waarop een heel klein drupje bloed parelde en uitriep:

„Hebt gij spelden aan uw goed zitten? Gij hebt mij geprikt!”

„O, wat lomp van mij!” zeide Raffles en hij trok met een berouwvol gezicht een speld uit den rand van zijn mouw. „Daar heeft het papiertje aangezet met het nummer van mijn kamer, nu, laten wij dan maar spoedig gaan!”

Het tweetal vertrok, en in het voorbijgaan wierp Raffles Brand, die niets van het kleine tafereeltje gemist had, een snellen, veelbeteekenenden blik toe.

Voor het hotel stond een taxi te wachten, en de chauffeur dommelde een weinig op zijn zetel, als iemand die een langen wachtduur

tegemeet ziet. Raffles bracht hem dadelijk weder in de bewoonde wereld terug, door hem een twintig franc biljet in de hand te drukken, met de woorden:

„Neem dit voorloopig maar, en rijd ons een flink eind rond — wij willen Parijs eens zien. Maar je behoeft nergens stil te houden voor wij je het zeggen.”

Meestal krioelt het in de buurt van de boulevards van auto's en Brand had dus al heel weinig moeite op zijn beurt een taxi te nemen waarop hij den chauffeur beval, die van Raffles na te gaan.

En zoo reden de beide auto's omstreeks tien minuten achter elkander over de breede ringboulevards, en een weinig tot verbazing van Brand hield tenslotte de auto van Raffles stil voor een der groote gasthuizen. Hij zag hem uitstappen, even met den chauffeur praten, en toen droeg hij, geholpen door dezen man, mijnheer Dirxks, die geen teeken van leven scheen te geven, door het breede hek naar den ingang.

Toen Raffles een kwartier later, na den chauffeur te hebben weggezonden, weder te voorschijn trad uit het groote gebouw en bij Brand in de auto plaatsnam, na aan den chauffeur bevel te hebben gegeven, hen na het café de la Paix te rijden, had zijn gelaat een opgewekte uitdrukking.

„Eerst zaten zij daar — toen zaten zij ergens anders — nu zitten ze allebei hier, de parenen zoowel als de goudvinkjes!” riep hij vroolijk. „Het ging gesmeerd, Brand! Onze vriend sliep binnen tien minuten met rozen op de kaken, als een onschuldig wicht, en ik heb dadelijk den inhoud van zijn portefeuille in de mijne overgebracht. Het was gelukkig goed, gangbaar, volwaardig, Engelsch bankpapier! Het middeltje waarvan ik hem een beetje heb toegediend, met behulp van mijn hollen ring, heeft zijn uitwerking ook nu niet gemist! De brave geneesheer in het ziekenhuis begreep er geen sikkepit van en hij kan niet vermoeden, dat onze vriend Dirxks minstens een vol etmaal zal blijven slapen, met gesloten knuistjes, al zou men alle opwekkende middelen ter wereld op hem toepassen!”

„En vier en twintig uren is voor ons ruimschoots voldoende om de overzijde weer te bereiken. Hier zijn wij aan het café! Wij zullen onzen cauffeur afdanken, iets gebruiken, een eind verder loopen, en ons door een anderen chauffeur weer naar het station laten

rijden, over anderhalf uur vertrekt er een trein naar Calais die aansluiting heeft op de boot. Brand, wij hebben twee schavuiten een

goeden kool gestoofd, en de kleine komedie is nog niet eens ten einde. Ik heb nog nooit zooveel plezier beleefd van een parelsnoer."

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Waar de geschiedenis van het parelsnoer eindigt.

Reeds dienzelfden avond stonden de Parijsche bladen vol van het zonderlinge geval in het „Hotel de Richelieu” waarvan niemand ook maar iets begreep. Men had om twaalf uur ongeveer de kamer van mijnheer Brown met geweld moeten openen, en toen den ongelukkigen Engelschman gevonden, gekneveld en gebonden, terwijl zijn valies geopend op de tafel stond. Men had hem onmiddellijk in vrijheid gesteld, maar tot ieders verbazing had hij er zich toe bepaald, te verklaren, dat hij niet lastig wilde worden gevallen en dat hij het slachtoffer was geworden van een persoonlijke wraakneming.

Natuurlijk dacht de gérant van het hotel onmiddellijk aan de heeren Buster & Sweetpie, die zulk een vreemden rol in de zaak hadden gespeeld, en ook aan den Belg Dirxks.

Men zocht naar die beide detectives, zonder ze te kunnen vinden. En mijnheer Dirxks vond men eerst recht niet! Dat het kleine, bewusteloze mannetje in het gasthuis de gezochte zou zijn — niemand die er ook maar aan kon denken, want Raffles had wel gezorgd, alle brieven en papieren uit de porte-

feuille van den heler te nemen, die de politie op eenig spoor zou kunnen brengen.

De politie ondervroeg mijnheer Brown, mijnheer Brown bleef zwijgen. Hij bleef vasthouden aan zijn „persoonlijke wraakneming.” Hij wilde niet dat de zaak verder onderzocht werd, en daar men volstrekt geen diefstal kon constateeren, daar Brown bijna vijfduizend pond sterling kon laten zien, zoo bleef der politie niets anders over, dan de zaak, zooals men dat daarginds noemt, te „classeren”.

En mijnheer Brown vertrok naar le Havre, nog denzelfden dag, en scheepté zich daar in op de „President Carnot” die nog denzelfden avond zee koos, met bestemming naar New-York.

Dat was het laatste, wat men van mijnheer Brown vernam.

Maar in den loop van den middag, volgende op dien gedenkwaardigen dag te Parijs, stapten twee heeren uit een vrij grooten, blijkbaar snellen wagen, bestuurd door een zwaar gebouwd chauffeur in een vrijwel afgedragen uniform.

Zij liepen toe op de deur van Drury Mansions, en belden aan.

De huisknecht, die hen opendeed, keek hen een weinig verbaasd aan, en riep toen uit:

„De heeren Buster & Sweetpie!”

„In eigen persoon, vriend!” antwoordde Raffles op trotschen toon. „Dien ons dadelijk bij mevrouw aan!”

„Ja maar — ik weet niet of dat wel zal gaan!” begon Parker weifelend. „Ziet gij — mevrouw heeft op het oogenblik bezoek!”

„Dat weten wij!” hernam Raffles onverstoobar. „Mijnheer Andrew Birkenhead is bij haar! Dat is geen bezwaar — ik zou bijna zeggen integendeel! Zeg maar dat wij voor zaken van het grootste gewicht komen!”

„Wees dan zoo goed mij te volgen, heeren — ik zal u aandienen!”

En het drietal besteeg de trap, en de bediende klopte op de deur van het boudoir. Hij moest een oogenblik wachten, voor een ongeduldige stem daarbinnen riep:

„Wat is er?”

„Ik ben het, mevrouw! Daar zijn twee heeren, die u dadelijk willen spreken!”

„Hun naam?”

„Buster & Sweetpie, mevrouw!”

„Laat hen dan maar binnenkomen!” werd er geroepen.

En Raffles en Brand traden de kamer binnen, terwijl de bediende zich weder bescheiden terugtrok.

Constance Hirlap stond bij de sofa, en Andrew Birkenhead stond bij het raam.

De afstand tusschen hen was zeer groot — te groot, om geheel natuurlijk te kunnen zijn.

Andrew tikte wat op het raam, met den prachtigen ring aan zijn vinger, en de jonge vrouw was blijkbaar tamelijk opgewonden, ofschoon zij alle moeite deed, zich te beheerschen.

Intusschen stond haar gelaat niet al te vriendelijk, toen zij zich tot Raffles wendde met de woorden:

„Waarom heb ik eigenlijk de eer van uw bezoek te danken, mijnheer? Zoudt gij soms iets ontdekt hebben?”

„Wel mevrouw, gij gelooft toch niet dat ik zoo onbeschaamd zou zijn, u louter beleefdheidsvisite's te brengen?” zeide Raffles op verontwaardigden toon.

Hij was naar voren getreden, terwijl Brand achterbleef en iets te doen scheen te hebben bij de deur die op de gang uitkwam.

De jonge vrouw, die reeds weder plaats

had genomen, stond vlug weer op, keek Raffles doordringend aan, en vroeg:

„Wat wilt gij daarmee zeggen? Zou er iets van het collier zijn ontdekt?”

„Niet alleen iets, mevrouw — het is heelemaal ontdekt! Maar voor wij daarover doorgaan, moet ik u tot mijn spijt iets berichten, dat u zeker ten diepste zal ontroeren, en dat ik u daarom zoo voorzichtig mogelijk zal trachten mede te deelen! Uw man is vannacht naar Amerika vertrokken en komt niet terug!”

Constance keek Raffles aan, alsof zij dacht, met een gek te doen te hebben, maar voor het overige was er van een smartelijke ontroering niet veel op haar mooi gelaat te zien.

Zij keek om naar Andrew, die zich langzaam van het raam had afgewend, toen weer naar Raffles en vroeg:

„Wat zegt gij mij daar? Wat heeft dat te beteekenen? Drijft gij den spot met mij?”

„Maar mevrouw, hoe zou ik dat durven doen!” riep Raffles uit. „Ik spreek de volle waarheid! Mijnheer Hirlap is vannacht aan boord van de „President Carnot” naar Amerika vertrokken, met een bedrag van omstreeks 5000 pond sterling bij zich! En hij zou ook uw prachtig paarlencollier bij zich hebben gehad, als ik het hem niet bijtijds had afgenomen!”

Nu was Andrew met een paar stappen dicht bij Raffles en riep op een toon van ongeduld, terwijl hij hooghartig op hem neerzag:

„Luister eens man! Als je hier bent gekomen om in raadselen te spreken, dan ben je aan het verkeerde adres! Van dergelijke grappen zijn wij niet gediend! Heb je het collier teruggevonden, of niet?”

„Maar dat vertel ik u toch immers al!” hernam Raffles op een toon van verbazing. „Ik heb het! Ik bezit het! Het is in mijn handen! Moet ik nog duidelijker zijn?”

„Maar gij zegt — dat gij het van Hirlap hebt afgenomen!” riep Constance, die zeer bleek was geworden.

„En dat is de volle waarheid, mevrouw!” antwoordde Raffles kalm. „Gij hebt misschien de bladen wel gelezen? Onder de berichten uit Parijs zult gij dat telegram wel hebben gevonden betreffende Brown? Welnu, Brown en Hirlap zijn identiek — en de beide detectives waarvan in dit bericht sprake is, zijn wij — mijn ijverige compagnon Sweetpie, en ik, Buster!”

De beide gelieven keken elkander een

oogenblik verstomd aan, en toen barstte Andrew uit:

„Is het waar wat je daar zegt man? Stal Hirlap zelf het collier van zijn vrouw?”

„Eigenhandig, mijnheer! Tusschen negen en tien uur in den avond! Den noodlottigen avond van het bal, als wij het zoo eens zullen noemen, om in feuilletonstijl te blijven.”

„Heeft hij het bekend?” vroeg Constance, die sidderde van woede en afschuw.

„Er viel niets te ontkennen mevrouw — hij had het in zijn valies! Zijn zakenreis was natuurlijk slechts een voorwendsel. Hij dacht het collier in Parijs te verkwansen aan een heler — maar wij zijn dien man gelukkig voor geweest! Dat heb ik voor een groot deel te danken aan den ijver van mijn compagnon en — — —”

„Ja, ja — wij zijn u beiden zeer dankbaar!” viel de vrouw hem ongeduldig in de rede. „Geef mij aanstonds het collier terug, als gij het bij u hebt, ik zal u behoorlijk beloonen! Hoeveel vraagt gij voor uw diensten?”

„Wel — wat zoudt gij denken van 20.000 pond mevrouw?” vroeg Raffles doodkalm.

De jonge vrouw keek hem aan alsof zij aan zijn verstand twijfelde en barste toen uit:

„Ben je krankzinnig man! Dat is de prijs, die Hirlap — die laaghartige schelm, er aanvankelijk voor betaald heeft!”

„Nu, dan vind ik het billijk dat het er nogmaals voor wordt betaald!” hernam Raffles rustig. „Overigens — gij behoeft er geen cent voor te betalen, geen penny — ik bied het parelsnoer te koop aan aan mijnheer Birkenhead!”

Het bleef een oogenblikje zeer stil in het vertrek, en toen kwam Andrew dreigend nog een stap op Raffles toe, met gebalde vuisten, en zeide op doffen toon:

„Wat moet dat beteekenen? Wat speel jij hier voor een spelletje man! Geef dat parelsnoer onmiddellijk terug, of je zult het bezuren!”

„Het spijt mij, mijnheer — ik heb het, en ik houd het, tenzij gij mij er 20.000 pond voor betaalt! Ik geloof waarachtig dat gij aarzelt! Bedenk toch dat het een geschenk is voor uw aanstaande vrouw, want natuurlijk treedt gij thans in het huwelijk met deze schoone dame, nu zij vrij is! Denk eens aan — moedwillige verlaten — binnen veertien dagen scheiding — welk een gulden toekomst doet zich voor u open. Ach, de huwelijksweken — ik weet er van mee te spreken, mijnheer — ik heb ze

zelf vijfmaal beleefd! Hoe is het — neemt ge een besluit?”

Andrew was grasgroen geworden van woede en gekrenkte trots, nu een simpel speurdertje op die wijze tot hem sprak, haalde de schouders op en zeide grof:

„Je bazelt, man! Wie praat er hier van een huwelijk!”

„Andrew!” kreet de vrouw.

Allen zagen naar haar. Zij was doodsbleek geworden, en moest op de tafel naast de sofa steunen, om zich overeind te houden.

„Andrew! Weet je wat je daar zegt — in tegenwoordigheid van wildvreemden? Heb je dan niet gehoord dat die man mij grof beledigt, jou en mij?”

„Maar er is van een belediging geen sprake, mevrouw!” hernam Raffles onschuldig. „Heel Londen weet immers, dat mijnheer Birkenhead u een innige vriendschap toedraagt! Wat is begrijpelijker, dan dat hij, een gentleman, thans de beloften inlost, die hij u natuurlijk herhaaldelijk gegeven heeft?”

„Dat is waar, Andrew — mijn God het is maar al te waar — je hebt me zoo menigmaal beloofd — — —” stamelde Constance, terwijl zij zich met de hand over het voorhoofd streek, en blijkbaar moeite had haar gedachten bijeen te houden. „Ik sta nu alleen, ik heb niemand om op te rekenen, om mij te steunen — — —”

„Zulke onderwerpen behandel je niet in tegenwoordigheid van vreemden, Constance!” zeide Andrew kortaf.

„Waarom eigenlijk niet? Mij dunkt dat het u juist zou eeren, die belofte te doen in tegenwoordigheid van getuigen!” hernam Raffles. „Als gij het eerlijk meendet, zou heel Londen het immers binnen een paar weken weten? Gij zijt schatrijk — en niets bindt u.”

Andrew wierp hem een giftigen blik toe, en een oogenblik scheen het, alsof hij zich op dien onbeschaamde praatjesmaker wilde werpen, die zich met zijn particuliere zaken bemoeide — en nogal met hartzaken!

Hij wist zich echter uit alle macht te beheerschen, en zeide langzaam:

„Ik ben niet van plan om dat collier te kopen! Je bent verplicht om het aanstonds terug te geven, en als je het niet doet — dan noem ik je een dief!”

„Maar mijn waarde heer — dan zoudt gij mij bij den juisten naam noemen!” zeide Raffles met een vriendelijk lachje. „Dat ben ik ook — ik ben John Raffles!”

Het bleef nu geruimen tijd stil in de ka-

mer, en als hamerslagen vielen in die stilte de tikken van de kostbare pendule van Sevres porcelein op den marmeren schoorsteenmantel.

Constance was op de sofa neergevallen, en Andrew stond daar, met gebogen hoofd, groenbleek, half dol van woede, dat hij zich zoo in den val had laten lokken door dien geheimzinnigen, alom gevreesden avonturier!

Eindelijk vroeg hij, met moeite:

„Wat zult gij doen, als ik blijf weigeren, dat collier te koopen?”

„Wel — dan zou ik wel genoodzaakt zijn, het aan mevrouw aan te bieden!” antwoordde Raffles bedaard. „Gij moet wel begrijpen dat ik al deze moeite niet voor niets heb willen doen!”

Constance had langzaam het hoofd opgeheven, en keek den jongen man aan met een smeekenden blik, die Brand door het hart sneed.

Toen zei ze, nauwelijks verstaanbaar:

„Andrew, als je het voor mij terugkoopt dan zal ik dat beschouwen als een bewijs, dat je me nog altijd liefhebt!”

„Maar 20.000 pond!” riep Andrew woedend uit. „Het is krankzinnigheid, om dat te betalen voor een gestolen voorwerp!”

„Maar als men dat voorwerp nu niet op een andere wijze kan terugkrijgen mijnheer, en het is bestemd om de vrouw gelukkig te maken die men liefheeft?” vroeg Raffles op ijskoude toon.

„Ik bied er u 2000 voor!” riep Andrew, „en dat is meer dan genoeg! Ik zou u kunnen aangeven bij de politie — ik zou — —”

„Gij zoudt niets kunnen doen, mijnheer!” hernam Raffles koeltjes.

„Dat zullen we zien!” riep Andrew op woesten toon.

En met een paar sprongen was hij bij de gangdeur, en wilde ze openrukken.

Zij bleek echter op slot te zijn gedraaid.

Hij drukte met een wilde beweging op een elektrische knop, en riep zegevierend:

„Nu zullen wij eens zien, mijnheer Raffles, wie aan het langste einde trekt!”

„O, dat doe ik altijd, mijnheer!” zeide Raffles onverschillig, zijn nagels beziende. „Dacht gij soms met idioten te doen te hebben? Mijn vriend heeft de deursleutel in zijn zak, en als gij even goed wilt zien, zult gij wel bemerken dat de dunne scheldraad is doorgeknipt.”

Andrew maakte een gebaar van machte-

looze woede, stampvoette, weerhield met moeite een vloek, en riep op schorren toon:

„Gij zult het u bezuren — maar ik bied u 2500 pond voor het ding!”

„Genoeg!” riep Constance plotseling, terwijl zij opsprong, met bliksemende oogen. „Jij bent een koopman — je bent een schacheraar — je bent geen gentleman! Ga dadelijk mijn huis uit — en zet er nooit meer een voet in! Ik heb je nu leeren kennen!”

„Het is helaas wat laat, mevrouw,” zeide Raffles ironisch — „maar beter laat dan nooit. Wat dat heengaan betreft — tot mijn spijt zal mijnheer u nog even met zijn aanwezigheid moeten lastig vallen, want wij wilden wel het eerst vertrekken!”

„Voor hij gaat — wat moet ik uzelf betalen voor mijn parelen?”

Raffles keek haar een oogenblik strak aan, stak zijn hand in zijn zak, haalde er een in zijdepapier gewikkeld pakje uit en wierp het op de tafel voor haar met de woorden:

„Niets, mevrouw! Om u de waarheid te zeggen — ik had er ondanks alles toch nog op gerekend, dat deze heer vrijwillig een goede prijs zou betalen voor dat sieraad — alleen omdat het aan u toebehoort! Ik heb mij vergist — en nu is het aan mij om te betalen! Ik weet dat gij nu niets meer hebt — want uw man stond op het punt, failliet te gaan, en als gij zijn schulden soms moet betalen, dan ziet het er leelijk voor u uit — en daarom geef ik u hier uw parelen weder terug! Doe er mede wat gij wilt!”

Raffles had zijn hoed weder gegrepen, en wendde zich tot Andrew, die met een duister gezicht ter zijde stond, met de woorden:

„Wat u aangaat, mijnheer — wij hebben nog niet geheel met elkander afgerekend! Maar voor het oogenblik wil ik wel zeggen, dat ik u voor een schoft houd!”

Met een schreeuw van woede stooft Andrew op Raffles toe en hief de hand op om hem in het gelaat te slaan, maar zoover kwam hij niet, want Raffles velde hem met een kaakslag en hij viel ter aarde, en bleef daar liggen, met het gezicht naar den grond gekeerd.

„Het spijt mij dat ik u dit schouwspel niet heb kunnen besparen mevrouw!” zeide Raffles met koele hoffelijkheid. „En toch ben ik blij, dat ik u heb kunnen laten zien wat een laffe schandelijke kerel hij is! Met zulk een man waart gij zeker nimmer gelukkig geweest! Gij hebt nu de parelen — gij hebt twee mannen verloren, die elkander innerlijk niet zooveel ontliepen — en misschien hebt gij

thans nog wel het beste deel verworven! Vaarwel mevrouw — en kijk voortaan wat beter uit uw oogen — niet wat de parelen, maar wat de mannen betreft!”

Brand had den sleutel reeds weder in het slot van de deur gestoken, en haastig verlieten de beide mannen het huis, terwijl Constance er zelfs niet aan dacht, een raam te openen, en om hulp te roepen.

Zij wachtte, onbewegelijk als een standbeeld, tot Andrew weder tot bewustzijn was gekomen, en zwijgend, als een geslagen hond, was weggeslopen, en toen viel zij op de sofa

neder, en barstte in snikken uit, terwijl de parelen uit het zijde papier gleden, en als waardelooze vodden aan haar voet lagen, op het tapijt — — —

Vijf dagen later werd er des nachts ingebroken in de woning van Andrew Birkenhead, terwijl deze afwezig was, en de politie vond slechts een enkel spoor van den dader.

Dat was een zeer kort briefje, neergelegd op het schrijfbureau, en waarop niets anders te lezen stond:

„Inzake de parelen C. H.”

De volgende aflevering (Nr. 657) zal bevatten:

SCHATTENEILAND.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885